Norsko 2004

Díl I: Vysoké hory

Místo děje: Norsko od Osla po Oslo
Časové období: 20.7.2004 – 20.8.2004

Zapsal: Strašlivý Uragán
Osoby a obsazení: Mirka, Zuzu, Frso, David, ?Neurčitá? Kulička a autor

Úvod

Letos jsem se vydal s několika turistáky i neturisťáky do Norska. Akci jsem nijak neplánoval a ani se v organizaci neangažoval. Po pravdě řečeno, cestou jsem získal velmi silný dojem, že akci neplánoval nikdo a nikdo z nás se ani moc v organizaci neangažoval. Jestli to bylo dobře, či špatně, posuďte sami. Tento díl pojednává o našich toulkách po nejvyšších skandinávských horách, Jotunheimenu, a nejstarším norském národním parku, Rondane. Časově je to dobře ukončeno přejezdem na sever a příjezdem Katky a Peťa.

Úterý 20. července

Dnes tedy vyrážíme na cestu. Po jistých nejasnostech nás jede pět z Prahy autobusem, krom mne tedy i Mirka, David, Frso a Zuzu. Jen ¿Neurčitá? Kulička nakonec jede s někým autem do Kodaně a odtud vlakem na ScanRail do Osla. Jízdenky na autobus už totiž na poslední chvíli nesehnal. Zato ScanRail se mu kupodivu sehnat podařilo, třebaže včera mu zástupce cestovní kanceláře Českých drah úporně tvrdil, že nic takového již po několik měsíců neexistuje a je-li snad o ScanRailu zmínka na webových stránkách jiných drah, znamená to jen, že ji zapomněli dosud odstranit. Když však zavolal ¿Neurčitá? Kulička na Švédské dráhy, dozvěděl se, že ScanRail stále existuje a v Německu mu jej prodají. Pán z Českých drah i tak tvrdil, že je to sice možné, ale on mu jej prodat nemůže, protože na to nemá v systému kolonku. ¿Neurčitá? Kulička už tedy rezignoval a rozhodl se koupit si EuroDomino, na které budeme jezdit my ostatní. Při tom se ptá slečny u pokladny, kde si bude moci stěžovat. Když slečna zjistí, na co si chce stěžovat, prodá mu ScanRail přes terminál Deutsche Bahn.

Dnes mi zbylo hodně třešní, které mi maminka poslala od babičky, a tak jsem ještě upekl bublaninu. Až mě překvapilo, jak se mi povedla. Jinak jsem celý den věnoval balení. Podařilo se mi batoh nacpat tak, že váží podle naší váhy 37 kilo, batůžek s jídlem na cestu nepočítaje. Je ale pravda, že naše váha váží dost podivně, tak stejně nevím, na čem jsem. Je to se mnou čím dál horší. To jsem to asi opět přehnal s oblečením. Taky si raději beru zimní spacák, protože si myslím, že na severu může být docela zima. I když se tomu nechce věřit, dnes bylo celý den vedro a dusno, ještě než jsem došel k autobusu, byl jsem zcela propocený.

Stíhám vlak na Hlavní nádraží v 18:58, který ale jede až v 19:05, a tak jsem před půl osmou na Florenci, kde potkávám Davida, Mirku, Frsa i Zuzu. Také mají velké batohy, i když ne tak velké. Ještě před jejich naložením si musíme nechat ověřit lístky a přidělit místa. Ještě před odjezdem sháním bankomat, abych si vybral dvě stovky do autobusu na pivo. Asi v 20:00 vyrážíme. Pivo v autobuse stojí 25korun, za třetinku Staropramenu je to docela dost. A na to se mám celý měsíc těšit? Ve Skandinávii to totiž bude s alkoholem špatné, protože tam na něj má stát monopol a je hrozně drahý. Raději mám s sebou dvě plechovky Budvaru, jednu na nejvyšší vrchol a jednu na polární kruh, taky mám s sebou půl litru Jelínkovy slivovice, kvůli desinfekci.

Za Teplicemi zastavujeme u pumpy na večerní toaletu. Mirka pořád běhá sem tam, než se dostane na záchod, kde se vytvořila fronta. Zuby si nečistí a říká, že si musí pomalu na hygienu odvykat. Na to se ptá Frso proč, když je tam přeci na každém kroku pleso. Mirka také říká, že je otázka, jestli máme jít v Jotunheimenu spíš na Galdhøpiggen nebo na Glittertind, ale pro mne jasně vede Galdhøpiggen, protože být na nejvyšším vrcholu Skandinávie, nebo na druhém nejvyšším vrcholu je podle mne trochu rozdíl. Na noc si lehám do uličky, sice do mne občas někdo kopne, ale jinak to na spaní docela jde.

Středa 21. července

Asi ve tři čtvrtě na pět jsme v Rostocku. V půl šesté jsme na trajektu a vyrážíme do Gedseru. Mezitím snídám bublaninu a pár broskví, které mi také doma zbyly. Venku je zataženo a slabě prší. V deset jsme projeli Kodaní a po mostě jsme přejeli do Malmø. Shora si ale ten most člověk ani nevychutná.

Před zastávkou v Kodani nám řidič doporučil vzít si na sebe kožichy, neboť venku je jen čtrnáct stupňů. Krom toho je stále zataženo a docela hustě prší. Skandinávie nás vítá věru stylově. Nezbývá nám, než doufat, že se to zlepší, zatím alespoň získávám pocit, že jsem si toho oblečení nevzal zase tak moc. Zuzu už od trajektu uvažuje o koupi vlněného svetru a Frso začíná litovat, že si nevzal čepici a rukavice.

V 16:45 překračujeme norské hranice po mostě nad fjordem u Svinesundu. Pohled z výšky k moři i opačným směrem je nádherný. Počasí se trochu umoudřilo, už neprší a, ač je stále zataženo, prosvítá místy modrá obloha. V 17:45 nám zbývají do Osla jen asi tři čtvrtě hodiny cesty. Obloha se vyjasňuje, vzduch se otepluje, což je jen logické, uvědomíme-li si, že teplo stoupá vzhůru a sever je na mapě nahoře.

Tak asi v půl sedmé jsme skutečně v Oslu. Město je to čisté a vlakové nádraží je hned vedle autobusového. Hned jak si trochu přeuspořádáme batohy a naložíme je na záda, vydáváme se tedy na sousední nádraží, kde skládáme batohy u laviček. David, Mirka a Frso jdou koupit místenky, protože si ještě myslíme, že místenky jsou povinné. Stojí nás každého 50Kr, a to prý kdybychom neměli EuroDomino, byly by za 130Kr. Po této zkušenosti se jistě nedivíte, že úschovnu zavazadel raději ani nezkoušíme.

Jdu hledat směnárnu, neboť jsem si přivezl eura a dolary, ale žádné norské koruny. Jakési šipky mne navádějí na galerii, kde by měly být turistické informace, ale nic podobného tam není. Ono je to ale tím, že ty šipky ve skutečnosti neukazovaly na galerii, ale ve směru chodby, čehož jsem si prve nevšiml. Kdesi v hlubinách nádraží najdu směnárnu, ale ta je už zavřená. Hned vedle je směnárenský automat, ale ač do něj strčím svou stodolarovku všemožnými způsoby i směry, automat mi ji vždy vrátí zpět. Nějak nepochopím proč, jestli je to chybou ovládání nebo automatu.

Nezbývá mi tedy nic jiného, než vyjít ven z nádraží a zkusit štěstí v okolních ulicích. Projdu jimi sem i tam, ale žádnou směnárnu v nich nenaleznu. Nejen, že se tu nenachází otevřená směnárna, ale ona se tu nenachází žádná směnárna. Civilizace tu dosáhla vrcholu. Jsou tu pravda banky, ale ty už jsou zavřené. Jdu tedy zpět na nádraží a, už si zoufaje, nalezl jsem turistické informace a vedle nich poštu. Na poště mi peníze vymění, za 100$ bych dostal 675Kr, ale 75Kr si pošta srazí jako poplatek, a tak dostanu jen 600Kr. Jedna norská koruna mne tak přišla zhruba na čtyři české. Pokud si tedy člověk spočítá, že poplatek činí něco kolem 300Kč, vychází mu, že pokud už potřebuje v Norsku hotovost, tak by se měl vyhnout poště. Nejlepší je vůbec asi dovézt si norské koruny s sebou nebo si je tu vybrat z bankomatu, což by asi i při šílených poplatcích bank vyšlo levněji. Nejlepší je tu ovšem platit kartou, ale ani embosovanou visu ¿Neurčitého? Kuličky ani embosovaný mastercard Zuzu nebrali zdaleka všude. Nejhůř jsem na tom byl asi s maestrem, které brali spíš vyjímečně.

Po této zkušenosti jdu zpět k ostatním, kteří mi radí, abych se vyhnul záchodu, protože stojí 10Kr. A to jsem si cestou ve Švédsku říkal, jaká je to pálka, když po mě chtěli celé euro. Zlatý východ. Vzhledem k tomu, že mi právě návštěva podobného zařízení přijde docela zajímavá a že bych si rád nabral vodu, jdu opět ven. Cestou zjišťuji, že hala se nezavírá v osm, jak strašil Frso, ale až ve čtvrt na dvě, kdy už budeme pryč. V osm se zavírá stará hala vedle. Nejprve zkouším navštívit blízký McDonald, kde však mají dveře od WC blokované kódem, který se člověk asi dozví, jen pokud si něco koupí. Jdu tedy ještě dál od nádraží a nacházím jakousi hernu, kde se na záchod dostanu. Sice jsem si vzal do batůžku prozíravě plecháček, ale bohužel jsem na to zapomněl, a tak jsem stejně nabral sotva polovinu láhve.

Před nádražím stojí velká socha tygra, u níž zrovna rapuje jakýsi mladík. Zpátky u batohů mě Frso a Zuzu požádali, jestli bych tu nepočkal, že by se šli projít. ¿Neurčitá? Kulička má přijet v devět linxem z Kodaně. Protože podle linxu by si člověk mohl řídit hodinky, není divu, že po deváté je ¿Neurčitá? Kulička už u nás. Posléze přišli i ostatní. Chtěl jsem se jít podívat na linx, ale už tam bohužel nestál. Cestou jsem se podíval na pohledy, zjistil jsem, že jeden stojí 7Kr, což není tak hrozné, i když i tak se mi těch dvanáct pohledů poněkud prodraží.

Potom se teprve začínáme dohadovat, kam vlastně půjdeme, což mi připadá trochu opožděné. Naším prvním cílem bude určitě Jotunheimen, potom ale Mirka navrhuje Jostudabreen s největším ledovcem Norska, místo Rondane, které jí teď přijde nudné. No, jsem zvědav, jak to dopadne, nezbývá mi než doufat, že se moc nepohádáme. Na nádraží tu mají k rozebrání jízdní řády všech tratí, což mi přijde docela dobré. Ačkoli je fakt, že narozdíl od našich železnic tady jim na všechny spoje stačí jen útlá brožurka s několika stránečkami. Už jsem viděl i linx, opravdu vypadá úžasně. Taky jsem si oblékl nové tričko typu moira od jitexu, určitě je to mnohem lepší, než normální tričko. Myslím, že vypadám docela jako Nor, protože před chvílí ke mně přišel Japonec a chtěl se dozvědět něco o místním nádraží, v čemž jsem ho však musel zklamat.

Vlaky tu mají celkem pohodlné a přesné. Máme místenky jen na sedačky, ale ty se dají celkem dobře sklopit a hlavně mají u hlavy takový polštářek, který drží hlavu, aby tolik nepodala. Batohy umisťujeme různě po vagóně. U dveří mají vyhrazený prostor a ještě je dost místa u košů. Mají tu totiž dosti objemnou skříň se čtyřmi otvory a nápisy *paper*, *bottles and cans*, *food* a *litter* (všechno ostatní). Jediné, co mi chybí, jsou plasty.

Po usednutí začíná ¿Neurčitá? Kulička konverzovat s vedle sedícím Norem, ten mu vyprávěl, jak se v Praze strašně ožrali na jakémsi školním výletě. ¿Neurčitá? Kulička mu na oplátku přetlumočil několik známých pravd o tom, jak nekombinovat lihoviny. K tomu se přiblížila Mirka, která se od Nora snažila vyzvědět, kolik tu stojí alkohol a hned s ním také začala kšeftovat. Prodává několik lahví za 300Kr, přičemž u nás za ně dala asi 500Kč. Možná jsem taky měl něco vzít. Mirce ale stejně ještě zbyla borovička a bude ji ještě muset chvíli nosit na zádech. Natahuji budík a večeřím zbylé rohlíky e sýrem. Po rozjezdu si jdu ještě vyčistit zuby, kupodivu si je čistí i Mirka, přesto, co říkala o odvykání si hygieně. Budík pokládám na vedlejší sedadlo, kde nikdo nesedí. Asi o půlnoci mi náhle spadne do klína, protože si vedle kdosi sedl. Musel jsem v tu chvíli mít asi dost inteligentní výraz. Pán se mě ptá, odkud jsem a kam jedeme. Když zjistí, že do Otty, ptá se, jestli jedeme na rafty, na což mu musím odpovědět záporně.

Čtvrtek 22. července

Pán zase zanedlouho vystupuje, a tak se mohu dobře roztáhnout. Asi ve dvě hodiny nás začne David budit, chtěje již vystupovat. Koukám na budík a nějak nemohu pochopit situaci, že by se mi tolik zpožďoval? Frso se nediví o nic méně, společnými silami se nám daří přesvědčit Davida, že opravdu vystupujeme až ve 3:21. Chvilku před tímto časem mi budík zazvoní a v Ottě jsme celkem přesně. Venku už je docela světlo. Stále je zataženo, ale neprší a je sucho.

Vydáváme se západním směrem k našemu prvnímu lokálnímu cíli, jímž je městečko Lom. Tím směrem to vypadá, že by měla Otta zanedlouho končit a my bychom tak mohli najít místo, kde bychom si na chvilku zdřímli. Rovné plochy se však pochopitelně vyskytují jen na pravém břehu říčky Otta, proti jejímuž proudu jdeme, samozřejmě po levém břehu. David dokonce navrhuje, abychom se vrátili na most, ale to se nám už nechce, a tak jdeme dál až tam, kde končí les nad silnicí. V tom místě je hned nad silnicí, ještě v lese, kousek volného a rovného místa, kam se našich šest karimatek složí.

Asi v devět hodin mě ¿Neurčitá? Kulička budí s tím, že prší. Bleskově balím spacák, protože je naplněn peřím a tomu by vlhkost neprospěla. Sbaliv se rychle, jdu na silnici. Ve tři odpoledne máme sraz v Lomu u kostela. Frsa a Zuzu ještě vidím, jak jdou po chvíli také stopovat. Ostatní vyrazili až později. Zuzu a Frso jdou daleko za mě, nedlouho potom mi staví kovboj v autě. Jak jedeme kolem Zuzu a Frsa, ptá se mne, jsou-li to kamarádi. Po kladné odpovědi je vezme taky, třebaže Zuzu musí sedět Frsovi na klíně, abychom se do auta vešli. Kovboj zřejmě nestojí o konverzaci, což je mi spíš sympatické. Jedině přijížděje k Vågåmo nám říká, že za kopcem pracuje na velké farmě, což činí jen proto, aby nás upozornil, že na konci tohoto městečka nás vysadí. Zuzu si to však vyložila jako signál ke konverzaci a ptá se jej, co tam dělá. Kovboj na to však již nereaguje.

Za chvíli jsme tedy u pumpy na konci městečka na půli cesty k Lomu. Místo na stop tu není nic moc, je tu zatáčka končící na mostě. Po chvíli tedy jdu za most, kde je to trochu lepší, protože je tu autobusová zastávka. Po chvíli jdou Frso a Zuzu daleko za mne, až jsou skoro mimo dohled. Asi po půl hodině mi staví Holanďan a veze mě až do Lomu. Zuzu a Frsa objíždíme. Řidič říká něco o tom, že tu ještě neviděl nikoho stopovat a to už tu byl chvíli se synem, který už odjel. Asi v poledne mě vyhazuje v centru Lomu u kostela. Nedaleko jsou i informace.

Lom je turistické centrum mezi horami a vypadá to tu moc pěkně. Mají tu pěkný kostel celý ze dřeva a okolo něj úhledný hřbitov, jde o náhrobní kameny zasazené do trávníku. Střechu kostela zdobí vyřezaní vikingští draci, což je opravdu stylové. V informacích si kupuji pět pohledů po 7Kr z známky po 9,50Kr. Mapy podle předpokladu mají dražší, nebo alespoň nikoli levnější, než v Praze v KIWI. Ale na druhou stranu tu mají nepoměrně lepší výběr i lepší mapy. Možná se tedy přece vyplatilo, že jsme se rozhodli koupit je až tady. Jedna mapa stojí kolem 100Kr, s jejich nákupem pochopitelně počkám, až se tu sejdeme všichni. Sedám si před informace na lavičku a přebaluji si batoh. Protože do srazu je ještě dost času, vařím si čaj a dokončuji snídani. Načal jsem ji čekaje na druhý stop, kdy jsem snědl půl balíčku buchtiček.

Něco po druhé hodině zahlédnu Mirku, jak běhá s lahví borovičky v ruce po parkovišti a marně se ji snaží prodat. Mávám na ni, ale marně. Všimne si mne teprve, když se kolem mihne podruhé. Říká, že nakonec jeli oni i ¿Neurčitá? Kulička autobusem, protože strávili asi dvě marné hodiny na silnici. Do autobusu k nim nakonec přistoupili i Zuzu a Frso. Prý jsou všichni na trávníku před kostelem. Po chvilce váhání jdu za nimi. Autobus z Otty prý stál 75Kr, z Vågåmo 65Kr. Nemohu popřít, že ve mě tato situace vyvolala jemný pocit zadostiučinění. Ačkoli jsem se před odjezdem nejvíc zasazoval o to, abychom se v žádném případě nespoléhali na stop, protože s ním, stopuji-li sám, nemám příliš dobré zkušenosti, nakonec jsem sem dostopoval jako jediný. Naopak Mirka, která stop prosazovala jako levný a účinný způsob dopravy, což při jejím vzhledu není příliš divné, musela projet celou cestu autobusem. Podle ostatních je zřejmé, že jsem nejkrásnější slečnou výpravy.

Po chvilce dohadování jdeme s ¿Neurčitým? Kuličkou, Frsem a Zuzu pro mapy. Dohodli jsme se na můj návrh, že budeme-li kupovat mapy, tak každou koupí někdo konkrétní a pak si ji nechá. Svůj návrh jsem podpořil tím, že sám jsem ochoten nějakou mapu koupit a zaplatit. Chci si totiž nějakou pěknou mapu s fjordy a ledovci pověsit do bytu. ¿Neurčitá? Kulička kupuje mapu východní části Jotunheimenu, protože

Alf ostatním poradil, že je tam méně lidí. Alf je totiž postava, která pro mne zůstane navždy legendou. Ostatní ho tu potkali a za krátkou chvilku jim stačil říct spoustu informací, které měly pro ostatní váhu větší než cokoli jiného. Podle Alfa se například v Norsku stopuje velmi špatně, nejlépe to prý jde na autobusových zastávkách, ale ani tak nejsou Norové zvyklí zastavovat. No, musím se přiznat, že jsem neměl tu čest pocítit Alfovo charisma na vlastní kůži, a tak jsem bral zprávy od něj s jistým despektem. Na žádné mapě ale nemůžeme najít Lom. Mají tu sice mapu okolí Lomu, o té však prodavačka prohlásila, že by ji příliš nedoporučila, protože není moc dobrá. Ptám se na počasí, ale slečna nemá mnoho informací, podle toho mála, co ví, by snad mohlo být lépe. Ptáme se také, kde je tu nejvíc lidí, na což se nám dostalo odpovědi, že lidé jsou všude. ¿Neurčitá? Kulička také při kupování mapy dostává k vyplnění anketu o turistech, tedy o nás.

Tak teď se teprve můžeme dohadovat o tom, kam odtud vyrazíme. Za našimi vášnivými dohady se stále vznáší stín bájného Alfa. Mirka jej sice zná už dva roky, ale podle mne je to stále bájná postava. Nakonec to dopadne tak, že se svezeme autobusem do Røysheimu, tedy k jihozápadu. Odtud bychom šli horem přes Juvvasshyttu do Spiterstulenu. Autobus sice jede až tam, ale určitě to bude dost drahé a krom toho to trvá o tři čtvrtě hodiny déle. David s Mirkou se jdou ještě projít, zatímco Frso jde zjistit, kdy nám pojede autobus. Zanedlouho se David s Mirkou vrací a oznamují nám, že v informacích viděli prodávat mapu zabírající celý Jotunheimen, která měla měřítko 1:100 000. My máme jen východní část, která nezabírá všechny partie, jimiž půjdeme, ale zase to je padesátka. Nicméně jdeme s ¿Neurčitým? Kuličkou do informací zkusit tu mapu vyměnit. Naštěstí to jde bez větších problémů, ačkoli ¿Neurčitá? Kulička nemá účet od té původní mapy.

Na téhle mapě je i Lom, ale stále to vypadá, že se odtud nedá rozumně nikam jít. Zůstáváme tedy u původního plánu s tím, že pokud to bude možné, zkusíme si ještě vyšlápnout od Juvvasshytty na Galdhøpiggen, což je nejvyšší hora Skandinávie. Ale jelikož se tam jde kus po ledovci, nevíme, jak to půjde, protože s sebou nemáme ani lano. Jdeme tedy na autobus. Autobusák nám automaticky otvírá zavazadlový prostor, což je docela sympatické. U nás pokud si chce člověk v autobuse uložit batoh dolů, tak se na něj řidič dívá dost kysele a obvykle mu nevyhoví, tady je naprosto obvyklé, že první, co řidič po zastavení udělá, je otevření místa pro batohy. Lístek jdu kupovat jako první a těžko se mi hledají anglická slovíčka. Ne, že by mi chyběla slovní zásoba, ale od loňska mám vypěstovaný reflex, autobus a lístek, použij ruštinu. Přinejmenším jednou řeknu řidiči *tak* místo *yes*. Abych nezapomněl, lístek pro studenty stál 20Kr.

V autobuse Mirka opět koketuje s prodejem té borovičky, stále neúspěšně. Trochu si z ní utahujeme, hlavně proto, že podle nás je borovička dost odporná, ale Mirka ani David nechápou proč. Podle nich je totiž cokoli alkoholického stejně odporné. Při vystupování z autobusu nakonec vnutí Mirka za Davidovy pomoci borovičku řidiči, za „pouhých“ 30Kr. Až se bojíme, že kdybychom tudy chtěli jet i zpátky, asi nás nesveze.

Odtud máme naplánovanou cestu k jezírku, proto ¿Neurčitá? Kulička optimisticky vylévá vodu z jedné ze svých dvou lahví. Vzal jsem si též jen jednu láhev usoudiv, že tu bude na každém kroku pleso, ledovec, sníh či potok. Røysheim je tvořen jen několika domky, většinou ze dřeva. Nejvýznamnějším objektem je tu turistická chata, kolem které procházíme v našem úsilí najít začátek turistické značky. Za tím účelem jdeme kus dál po hlavní silnici, protože podle mapy by měla cesta začínat právě tam. Jdeme a jdeme a odbočka nikde, snažil jsem se na jednom místě přesvědčit ostatní, že tudy by to šlo, ale nějak se jim to nezdá. Jdeme tedy ještě dál, ale to už je zřejmé, že jsme moc daleko. Po rekognoskaci mapy usoudíme, že je to jako se všemi mapami v takových místech, jdeme tedy zpět a na tom místě, které jsem před tím navrhoval, se pouštíme terénem nahoru.

Začínáme ve výšce asi pět set metrů nad mořem a kolem jsou krásné lesy tajgovitého typu. To znamená, že zem je pokrytá vysokou vrstvou mechu a nejhojněji zastoupenými stromy jsou borovice a břízy, od obojích se tu najdou nádherné exempláře. Naštěstí je sucho, kdyby byl mech nasáklý vodou, šlo by se nám jistě výrazně hůř, ale takhle je to krásně měkoučké. Mohl bych také zmínit, že horní hranice lesa v Jotunheimenu se nachází v asi tisíci metrech nad mořem. Po chvíli se ukazuje, že uspořádání výpravy není zcela ideální. Mirka s Davidem mizí kdesi v lese, zatímco Zuzu se jen ztěžka sápe vzhůru. Zavolám proto na Davida, aby šel sice první, ale na dohled, že půjdu poslední. Netrvá to kupodivu dlouho, než narazíme na pěkně vyšlapanou cestičku, která stoupá nahoru. Zřejmě jde o tu, jejíž začátek jsme dole marně hledali. Po ní tedy stoupáme výš a výš. Na jedné zastávce si Zuzu posteskne, že ji měli doma víc krmit, měla by teď alespoň co spalovat. Pravda je, že útlá postava Zuzu nenaznačuje ani ty nejmenšíí energetické zásoby. Také mám spíše podobné problémy. Na téhle zastávce je krásný rozhled do kraje, na údolí a zasněžené vrcholky tyčící se nad ním.

Než se dostaneme nahoru, čeká nás ještě další stoupání. Zastavujeme se ještě jednou na místě, kolem nějž jsou opravdu nádherné věkovité borovice a les už je řidší. ¿Neurčitá? Kulička tu zkouší, jaké by to bylo odpočívat leže hlavou s kopce. Bohužel to nevydrží ani tu chvilku, než si na něj připravím foťák. Taky musím říct, že tričko od Jitexu je fakt dobré. Tak ještě trochu nahoru, až se dostaneme na samou hranici lesa. Tady se nachází naše vysněné jezírko, to už jsme obešli vrcholek Knippen (998m) a jsme asi v kilometrové výšce. Od Røysheimu jsme se posunuli o necelé dva kilometry vzdušnou čarou k jihu. Ukazuje se, že naše představy o jezírku byly velmi přehnané. Jde totiž o rašelinné jezírko, z nějž asi voda nabrat nepůjde. I kdybychom se dostali skrz rašelinu k vodě, což by byl věru husarský kousek hraničící s nemožností, nebyla by voda k pití docela ideální. Navíc tu silně profukuje. Zastavujeme se u kamene, odkud je vidět dole plošina. Podle mapy by z ní měl být výtok či pramen. ¿Neurčitá? Kulička se jde dolů podívat a ukazuje se, že stany by tam postavit nešlo, neboť celá plošina je podmáčená a jde také o rašeliniště, voda tam žádná neteče. Zuzu jde pomaleji a Frso s ní, a tak na ně zatím čekáme. Odbočili na druhou stranu než my, musíme na ně zavolat, aby šli za námi. David s Mirkou se jdou podívat na jezero, cestou našli docela ucházející místo, kam se složí naše stany. Tady je to totiž dosti hrbolaté.

Asi v půl deváté tedy jdeme na místo, které vybrali Mirka s Davidem. Už dřív vyšlo najevo, že s sebou neseme nadbytek stanů. Frso se Zuzu totiž nejprve říkali, že si stan brát nebudou, protože nemají žádný, který by kvalitou vyhovoval. Naopak jsme oba s ¿Neurčitým? Kuličkou říkali, že stany brát budeme, a tak by kapacita postačovala, ale nakonec si Zuzu s Frsem stan vzali, protože zapomněli na tyto propočty. ¿Neurčitá? Kulička tu tedy stan nestaví, protože jej má na dně batohu, a je v mém. Po postavení stanů jdou Mirka s ¿Neurčitým? Kuličkou zkusit nabrat vodu, ale je zřejmé, že z jezírka to opravdu nepůjde pro rašelinu okolo. To inspiruje ¿Neurčitého? Kuličku k tomu, aby šel kopat Seatonovu studnu, ale asi to ani tak nebude nic moc. Frso při stavění stanů naznačuje rukou vylívání láhve a ptá se ¿Neurčitého? Kuličky: „Vieš čim to je?“ Naráží tím samozřejmě na to, jak ¿Neurčitá? Kulička dole vylíval vodu, jíž považoval za přebytečnou. David odchází hledat vodu k dalšímu rašeliništi, zatímco Frso jde na druhou stranu jezírka, kde prý se Zuzu viděli louže. Po hodné chvíli se David vrací a vítězně volá: „Mám vodu!“

Potom jde s Frsem pro vodu, na což mu půjčuji batůžek. Mezitím začínáme něco vařit. Vypadá to na glutamanovou hrachovou polévku, kam dá ¿Neurčitá? Kulička trochu sterilovaného hrášku a opečené cibulky. Mezitím si Mirka zašívá ponožku zubní nití. K tomu podotýká, že přesně tak to doporučoval nějaký slovenský cestovatel. Zubní nit je prý úžasná tím, že má hned dva diametrálně odlišné způsoby využití. Mirka ale stejně dentální nit nevyužívá, protože se jí nevejde mezi zuby. Zuzu nic nejí a celou dobu leží ve stanu, asi je opravdu zničená, stoupajíc nahoru, chtěla často odpočívat a říkala něco o tom, že je s takovým velkým batohem prvně. A taky je tu spousta komárů, čímž je prý koneckonců Norsko vyhlášené.

Před vařením jsem se ptal ostatních, jaký mají zaběhnutý systém vaření, dostane se mi odpovědi, že se uvaří několik chodů a všichni budeme jíst postupně každý z nich. Po polévce už však nikdo další chod dělat nechce s tím, že nemají ani hlad. Musím tedy druhý chod vyprovokovat a uvařit špagety se sýrem, k nimž dá Zuzu jakousi konzervu, docela dobrou. Zuzu si tentokrát dá také, krom toho se přidají ještě Frso s Davidem, ale moc tomu nedají. Jo, a David si zapomněl lžíci. Ještě, že mám s sebou rezervní malou lžičku, kterou mu mohu půjčit. Frso si sebou vzal malou lžičku rovnou, nechápu, jak se s tím může najíst.

U čaje pak hodnotíme, jak je úžasné, že je tak dlouho světlo. ¿Neurčitá? Kulička navrhuje, že bychom si mohli vytvořit vlastní režim a prodloužit si dny. David podotýká, že s takovouhle si nemusel brát čelovku. ¿Neurčitá? Kulička s sebou čelovku nemá, vypadá to však, že v jeho případě nešlo o prozíravost, ale o docela obyčejnou zapomnětlivost. Teď je třeba půl dvanácté a pořád je vidět dost na psaní deníčku, a to je zataženo. Asi se budeme muset orientovat podle času a nikoli podle Slunce. ¿Neurčitá? Kulička si s sebou prý vzal knížku, že si ji bude číst, ale přečetl ji už cestou sem a teď ji s sebou bude tahat docela zbytečně. Ostatní se také baví o matfyzácké verzi hry mafie, kde má každý hned několik funkcí, je to prý mnohem dynamičtější a rychlejší než verze klasická. Také si uvědomujeme, že mít s sebou víc stanů se může ukázat neocenitelnou výhodou, protože tak můžeme jeden ze stanů prohlásit za jídelní a společenský, pro případ deště nebo zimy.

Pátek 23. července

Ráno je stále zataženo a slabě prší. Později se to trochu vybere. Zuzu říká, že v sedm byly všechny mraky pod námi, ale nevzbudila nás, abychom se na to podívali. David vyrobil sítko na čaj, z březové větvičky a obinadla. Od včerejšího večera jsem si začal připadat jako v čajovně, což vydrží po celou dobu. Ostatní mají totiž každý několik druhů dobrých čajů, které podle nálady střídají. ¿Neurčitá? Kulička má třeba zvlášť kvůli čaji titanový ešus, v němž jedině umožňuje čaj louhovat, protože z hliníkového ešusu mu nechutná. V tom titanovém ešusu se nesmí vařit nic moc špinivého, na to má ¿Neurčitá? Kulička ještě hliníkový ešus. Frso má s sebou drátěnku, ačkoli nemá žádný ešus, k tomu říká. To, že ešus nemá, přece podle něj neznamená, že žádný ešus nebude mýt.

Vstáváme až v devět, kdy neprší, místy se dokonce ukáže modrá obloha. Jdu s Frsem pro vodu, i když ten se pak diví, proč tam jdu taky, protože by na to stačil sám. Já tam sám jít nemohu, protože nevím, kde je pramen. Je docela dole, v březovém lese mezi lopuchy a kameny. Cestou si říkáme, že jsme ještě neviděli Davida fotit, ale David proti naší připomínce protestuje s tím, že už vyfotil šestnáct fotek. Záleží nám na tom tolik proto, že David fotí na diáky. K snídani mám chleba s nutellou. David se velmi podivuje tomu, že ji mám ve skle. Včera tu už proběhla debata o zbytečnosti kečupu, který také táhnu ve skle. Zdá se jim to jako zbytečné mrhání silami.

Vyrážíme asi v poledne, což mi přijde dost hrozné, ale ostatním to zjevně nepřipadá nějak pozdě. Těsně před odchodem si David místo nahození batohu vyndá deníček a začne si zapisovat. To už musím říct, ať ho zase sklidí, že odcházíme. David na to odvětí, že je to v pohodě, prý čekal jen na velitelské slovo. Divíme se čí, říkám k tomu, že klidně budu podobná velitelská slova dávat, ale pak se bude vstávat v sedm a odcházet v deset. Frso na to vece, že v tom případě mě okamžitě jakékoli naděje na velení zbavují.

Jdeme kolem jezírka směrem k Raubergstulenu, nejprve do kopce a pak s kopce. Zuzu jde opět pomaleji, a tak se s Frsem drží vzadu. Cestou k Raubergstulenu se dává do deště, nebo spíš mrholení. Schováváme se pod stříškou u chaty. Mirka s Davidem a ¿Neurčitým? Kuličkou se jdou podívat dovnitř, prý je to uvnitř dosti hezké, i přes okýnko to tak vypadá. Když nás dojdou Zuzu s Frsem, začíná pršet poněkud hustěji, ale naštěstí zase za chvilku ustává. Dávám v plen disko sušenky, k čemuž ¿Neurčitá? Kulička podotýká, že sušenky nenosí, jen čokoládu, protože má podle něj nejlepší poměr objemu a hmotnosti k energii. Mirka také nemá žádné sušenky, zato docela často jí čokoládu. Soudí, že tu přece čokoláda nemůže být tak drahá, k čemuž říká ¿Neurčitá? Kulička, že i v Dánsku měla čokoláda číselně stejnou cenu jako v Čechách, což je ale vzhledem ke kurzu reálně čtyřikrát víc. Tady to bude asi stejné. Mirka vytahuje k svačině nízkotučný sýr, což v nás vskutku vzbudí veselí. Ale je fakt, že včera cestou nahoru říkala, že obvykle na podobných akcích ztloustne, tak je dost přirozené, že chce spíš hubnout.

Pomalu se dáváme do stoupání. Na Juvvasshyttu vede silnice, ale „značka“ vede naštěstí jinudy a příměji. Ty uvozovky jsem použil proto, že značek je tu jen sporadicky, spíš jen podle mapy tušíme, kudy cesta vede, než abychom si byli její terénní podobou docela jisti. Ještě před odbočením ze silnice si prohlížíme ceduli, podle níž se nesmí autokempovat blíž než sto metrů od silnice. Jinak je tu i obvyklé ponaučení, že od 15. června do 15. srpna se nesmí rozdělávat oheň, výjimku tvoří jen skalnaté plochy v horách. Pěšina odbočuje ze silnice co nevidět, po chvilce stoupání usoudíme, že bude lepší dohodnout se se Zuzu a Frsem, že na ně nebudeme čekat tak často, protože jít do kopce příliš pomalu je trochu únavné.

Stoupáme tedy prudkým kopcem vzhůru, asi po čtyřiceti minutách se začneme dohadovat, jestli už je čas na krátkou zastávku, nakonec se rozhodneme, že ano. Rozvíříme tu dvě debaty, jedna je o tom, kdy nejlépe vstávat a jít spát. Jsem zastánce toho, že nejlépe je jít spát tak v deset nebo jedenáct, vstávat v sedm a odejít v devět, nebo spíš v deset. Ostatní se mnou moc nesouhlasí, hodina na vstávání jim přijde poněkud časná. Je fakt, že při místních světelných poměrech na tom tolik nesejde. Druhá debata se týká délky a frekvence zastávek. Výsledky ankety by se daly shrnout do následující tabulky:

Strašlivý Uragán	30 minut po 2 hodinách
¿Neurčitá? Kulička	5 minut po 2 hodinách, častěji pár vteřin na pití
Mirka	Raději častěji
David	Déle než jednu hodinu v kuse neujde[1]
Frso	n/a
Zuzu	Často a kratší

Mohl bych snad zmínit, že tu roste hodně vrb[2], a to i takhle vysoko. Teď jsme ve výšce kolem třnácti, čtrnácti set metrů, u nás by však toto vegetační pásmo bylo podstatně výše. Když za námi dojdou Zuzu s Frsem, pomalu se dáváme opět do stoupání. Cestička brzy mizí, a tak jdeme přímo svahem. Na jednom terénním prahu čekáme na Zuzu a Frsa, majíce obavu, aby se nám neztratili, ti jdou ale víc dolem, a tak za námi ani nedojdou. Pokračujeme tedy výš k silnici. Tu vidíme už zanedlouho, je tu větší uježděná plocha a haldy podivné jemné štěrkovité hmoty, trochu to připomíná měsíční krajinu. Nacházíme závětří a čekáme, kdy se pod námi objeví Zuzu a Frso. Zatím zorientujeme mapu a obhlídkou silnice zjistím, že nedaleko cesta pokračuje po mužicích nahoru.

David nám po chvíli řekne, že Zuzu a Frso se možná vynoří nad námi, protože když si za haldami oblékal bundu, stoupali nahoru. David na ně tedy jde zamávat. Frso a Zuzu nás potom docházejí, ale batohy si pro chvíli odložili nahoře. Jdeme potom po mužikách nahoru. Je stále zataženo, fouká studený vítr a krajina získává výrazně tundrovitý charakter. Blíží se i první sněhová pole, asi kolem patnácti set metrů vysoko. U velkého kamene se ¿Neurčitá? Kulička, Mirka a David zastavují a dáváme si něco k snědku. Je silný vítr a místy poprchává studený déšť, jen za kamenem je trochu závětří, ale chladu je tam stejně jako jinde. ¿Neurčitá? Kulička si vaří polévku z instantních nudlí, k ochucení používá bujón, kde prý není glutaman. Pár lžic zbyde i na Frsa a Zuzu. Oblékl jsem mezitím na sebe už všechno, co šlo, aniž bych hrabal hluboko v batohu, což znamená, jitexové tričko, tričko s dlouhým rukávem, tlus-

[1] Nemyslete si prosím o Davidovi, že je to taková slečinka. Má prostě tu smůlu, že má trochu nemocný žaludek.

[2] Samozřejmě nikoli smutečních, vrb je mnoho druhů.

tou mikinu a větrovku, šátek na krk, kulich na hlavu. Jistou slabinou jsou jen nohy, protože mám pumpky, ale nemám zrovna podkolenky a spodky. Jsem však líný sundávat si boty, alespoň si místo podkolenek beru návleky.

Když opouštíme závětří kamene, dává se do deště, s jistými přestávkami v podobě mrholení, vydrží pršet celou cestu až k Juvvasshyttě. Stoupáme mírným traverzem po kamenných polích a občas po sněhu. Po jisté chvíli se ukazuje, že to, co ¿Neurčitá? Kulička, David a Mirka považovali za vlek, jsou dráty od elektřiny. Vlek na ledovci totiž nemůže být ještě vidět, jsa za kopcem. Přejdeme ještě hřbítek a otevře se pohled na Juvvasshyttu, ležící v asi osmnácti stech metrech nad mořem pod vrchem Juvvasshø (1894m). Ten jsme právě cestou obešli po východním úbočí. Sama chata leží nedaleko plesa Juvvatnet (hladina 1835m), do nějž spadá ledovec Vestejuvbree z hory Kjelen (2223m). Na další straně se prostírá velká planina Juvflya. Vše ohraničuje mlha, která dotváří scenerii do té pravé pusté podoby. Pleso je z větší části zamrzlé a na ledovci prosvítají sloupy vleku. Planina je naprosto nehostinná, je tvořena kameny porostlými lišejníky, mezi nimiž se uchytila jen občas tráva, nyní žluté barvy. Dojem umocňuje již zmíněné elektrické vedení. Chata má tmavě červenou barvu, je ze dřeva, zvenku pokrytá prkny svisle postavenými, jak je tu zvykem. Střechu pochopitelně zdobí neodmyslitelná norská vlajka.

Mirka, David i ¿Neurčitá? Kulička šli přede mnou a u chaty po nich zbyl jen batoh ¿Neurčitého? Kuličky. Asi už jsou všichni tři vevnitř. Pršet trochu ustalo, a tak si jdu ještě vyfotit bez batohu zmíněnou kompozici, jsem z ní věru nadšen. U vleku zrovna rolbují sjezdovku, ale nikdo na ní nelyžuje. Ještě si vyfotím Frsa a Zuzu s tundrou a jdeme za ostatními do chaty, kde jsme asi v půl sedmé. Tady se zase všichni sejdeme, mají tu čaj za 15Kr, nakonec neodolám, ale nechám si jej nalít do plecháčku, protože je větší než jejich hrnečky. Zuzu si kupuje za 20Kr koláč. Mirka si říká pouze o horkou vodu a čaj si půjčuje od Davida. Mají to tu vůbec založené dost samoobslužně. Čaj si člověk vybere z krabice, která je neustále vyložena poblíž pokladny, vodu si také nalije sám z konvice. Koláč si člověk také obvykle ukrojí sám podle chuti. Mají tu také různé instruktážní cedule k cestám na Galdhøpiggen. Jsou na nich různá varování, vesměs ve třech jazycích, totiž norštině, angličtině a němčině. Jedno varování je zvlášť přeloženo i do češtiny, hovoří o tom, že chodit na ledovec bez řádného vybavení je skutečně nebezpečné, krom toho napomíná čtenáře, aby se choval k přírodě slušně. Podle toho si můžete učinit obrázek o tom, jakou tu mají asi Češi pověst.

Mirka se pouští do psaní deníčku, k čemuž se posléze přidávám. Pomalu se rozehříváme a lenivíme, což není úplně dobře. ¿Neurčitá? Kulička k tomu prohlašuje, že chaty jsou mor hor, což mi není jako názor zcela vzdálené. Kdyby tu prý žádné chaty nebyly, prostě bychom si postavili stany a vařili. Přesto tahle chata mi připadá zvenku fakt fotogenická, s čímž ¿Neurčitá? Kulička nesouhlasí, protože podle něj nemůže být chata v takovýchto horách fotogenická přímo z definice. Ať už jsou naše názory jakékoli, jít ven a vařit jsme samozřejmě museli. Žaludky alespoň některých z nás, k nimž se počítám, nás přinutily, aby k tomu došlo v době dosti blízké. Kus jižním směrem od chaty jsou mezi balvany takové plácky, které sice nejsou zcela nekamenité, ale je to lepší než nic. Zuzu a Frso si půjčují můj stan, protože tomu Zuzčinu, který mají s sebou, příliš nevěří. Jejich stan však postavíme také, jako společenský a jídelní. Nakonec i vařící, protože venku se dává do deště. Nejprve si vaříme čaj, k jídlu pak rýži s rybičkami.

Když déšť ustane, jdu se vykoupat, čemuž se všichni diví, ale podle mne když je člověk čistý, je mu mnohem lépe i větší teplo. Voda je celkem fajn, led opodál, mlha blízko nahoře, prostě nádhera. Pak se trochu vyhřívám ve spacáku, povzbudiv se trochu Jelínkovou slivovicí. Potom je už hotový čaj a jídlo, scházíme se ve společenském stanu, kam se vejdeme všichni. Jídlo je docela dobré, postupně ale do půl kila rýže musíme přidat všechny rybičky, co máme, nakonec i ty druhé, které mám a které jsou v tomatě. Na kečup bohužel nedojde. Je toho i dost. ¿Neurčitá? Kulička s námi nejí, protože nejí ryby, alespoň v některé podobě. A to jsme původně chtěli udělat té rýže kilo. Ačkoli sám jsem ihned křičel, že celé kilo bychom nesnědli. No, teď to vlastně vypadá, že tolik toho nechtěl nikdo.

Po přidání posledních rybiček chceme jídlo trochu přihřát. Postavíme je na vařič ¿Neurčitého? Kuličky, protože na mém je čaj. Jak s tím David míchá, pootočí trochu vařič vůči bombě. Tím se tento trochu vyšroubuje a vzniklou netěsností unikne plyn, jenž samozřejmě záhy vzplane vysokým plamenem. Zuzu k tomu podotýká něco v tom smyslu, že je dobře, že to nevidí rodiče. Do té psí zimy dostala Zuzu od maminky SMS, že tato je ve Francii a mají tam 36°C ve stínu. Nám to však zní skoro neuvěřitelně. Po jídle jde Zuzu brzy do spacáku. My ještě trochu povídáme o vaření ve stanu. Zejména o situacích, kdy je opravdu nutné ve stanu vařit a roztápět sníh. ¿Neurčitá? Kulička také říká, že by bylo opravdu úžasné v teplotě $-17°C$ vytvořit jezírko z propanbutanu, který taje při třech stupních pod nulou. Škrtnutí zápalkou poblíž by pak mohlo vyvolat celkem slušný výbuch a nebo taky ne, na tom se přítomní fyzici nedokážou docela shodnout.

Mezitím se dává do ještě prudšího deště. Mám trochu obavy, aby mi nenamokly sandálky, které mám vystrčené venku. ¿Neurčitá? Kulička mne neustále ubezpečuje, že nejsou až na dešti, ale nakonec se ukáže, že jsou promočené skrz naskrz. Když déšť na chvilku poleví, vyběhneme všichni ven ze stanu a jdeme spát. čištění zubů je v tomto studeném deštíku otázkou silné vůle a zkouškou hygienických návyků. Před usnutím ještě chvilku dopisuji deníček, je fakt úžasné, že s tím končím v jedenáct a i ve stanu je pořád vidět na psaní. Tak dobrou noc.

Sobota 24. července

Včera v Juvvasshyttě se ptal ¿Neurčitá? Kulička servírky, mimochodem docela pěkné Norky, na počasí. Dnes by prý mělo být lépe než včera, zatím však mohu jen říci, že v noci hustě pršelo. Asi ve čtyři hodiny přece na chvilku ustává, a tak lezu ven na záchod. Mraky se zvedly nad nejbližší kopec. Déšť je pak už mírnější, ačkoli s přestávkami vytrvá až do rána. Kolem osmé hodiny ranní se naše okolí halí v plášť utkaný z husté mlhy, jinými slovy, není vidět na krok. Před stanem máme velkou louži, a tak mám hned sandály snad ještě mokřejší, než od včerejška.

Vstáváme asi v devět, počasí opravdu zaznamenává pomalé zlepšení. Snídám ve společenském stanu, nutella ztuhla zimou natolik, že se dá sotva nabrat lžící. Mlhou se k nám blíží první výprava na Galdhøpiggen, čítá asi patnáct až dvacet lidí. Vpředu kráčí pevným krokem horský vůdce s větrem ošlehanými tvářemi. Mirka se jde přeptat do chaty na počasí, které se teď už rychle zlepšuje. Mraky jsou zjevně nízko a občas se i protrhají. Už jen Zuzu je stále ve spacáku a neopaluje se. A přitom k tomu možná máme poslední příležitost. ¿Neurčitá? Kulička jde také k chatě, kde se u cedule shromažďuje další výprava, tentokrát s ní vyráží alespoň čtyřicet lidí. Snad se pak na ledovci navazují na více skupinek, protože jinak by to zrovna vzor bezpečnosti nebyl. ¿Neurčitá? Kulička se vrací s touto výpravou a teprve chvíli po něm přichází i Mirka s tím, že dnes má být docela hezky, ale zítra má opět pršet. Je tedy zřejmé, že chceme-li vystoupit na Galdhøpiggen, měli bychom vyrazit co nejdřív.

¿Neurčitá? Kulička se ještě jde do chaty zeptat, zda bychom si nemohli půjčit lano. Bohužel nikoli, stojí snad za zmínku, že výstup s výpravou a průvodcem stojí 100Kr. Nezbývá nám tedy, než vyrazit směrem ke Spiterstulenu a přetraverzovat na cestu, která vede na vrchol z něj. Na tu není potřeba zvláštního vybavení. Zuzu se rozhodla zůstat u stanů, protože její boty nejsou docela vhodné do sněhu. Což je oficiální důvod, nejspíš se jí ani moc nechce. Frso tedy vysvětluje Zuzu, jak se používá Davidův vařič, aby si mohla případně něco uvařit. Při demonstraci se mu však nedaří roškrtnout sirku.

Přebalujeme si batohy a asi v jedenáct vyrážíme nalehko vzhůru. Ačkoli nejprve vlastně jdeme dolů, protože musíme podejít ledovec Styggebreen. Jdeme tedy nejprve jako ke Spiterstulenu, ale zanedlouho se odpojujeme do traverzu, abychom zbytečně neztráceli výšku. Mirka ze začátku naznačovala, že si není jista, vyleze-li až nahoru, protože začala pociťovat koleno. Nicméně David říká, že s ní případně půjde zpět, a tak by nešla Mirka sama. Traverz nás zavede k výhledu do údolí, v horní části zaplněné sněhem. Nejprve prohlásím, že je to ledovec, ale David oponuje tím, že jde pouze o vysněžené údolí. Ale nemá pravdu, protože jde opravdu spíš o konec ledovce přes který se chodí od Juvvasshytty na Galdhøpiggen. Teče z něj několik potoků, přesto ¿Neurčitá? Kulička s Davidem prohlásí, že nejlepší bude překonat údolí po sněhu a ledu. K začátku ledu musíme ještě přeskákat po velkých kamenech a přejít menší sněhová pole.

Mezitím se udělalo polojasno a obloha se nadále čistí. Začíná svítit slunce a jeho paprsky zesílené bílým sněhem bodají ostře do očí. Začínám litovat, že jsem si zapomněl sluneční brýle. A to jsem si je před Norskem zvlášť koupil v Oslavanech na pouti. Stahuje si tedy alespoň čepici přes oči, aby mne tolik neoslňovala bělost okolí. Frso si zapomněl své brýle v batohu ve stanu, a teď se zahaluje do kapuce a přes celý obličej si natahuje šátek, ani oči neponechává okryté. Vypadá tak trochu jako mimozemšťan. Není divu, že si jej David musí vyfotit, též vedle Mirky, která má prozměnu jen brýle a jinak je její hlava odhalená. To bude Pedro koukat.

Jdeme tedy přes sníh ke kamenité stráni naproti. Pomalu se ale náš směr stáčí poněkud doprava k zasněžené stráni o kus výš. Překonáváme řadu potůčků v ledu, ¿Neurčitá? Kulička a David se do nich párkrát ponoří, a tak je naše cesta věru zajímavá. Ledové řečiště je navíc poseto kameny, které, leže na sněhu, nechávají se unášet dolů. Nakonec se nám podaří jakž takž přeskákat na druhou stranu a u velkého kamene, stále na sněhu, trochu odpočíváme. Potom následuje výstup sněhem nahoru na hřebínek, po němž by měla vést cesta. Tady se opět napojujeme na značku. Mirka tu říká, že pro Nory je turistika národním sportem a dokonce se učí ve škole stejnojmennému předmětu. Jsou odtud i nádherné výhledy a panoramata od Glittertindu na jih, hned jsme si odtud naproti u Glittertindu vyhlédli údolí, odkud na něj zkusíme vyjít.

Jdeme tedy dál, přes dva kopečky, jeden z nich se jmenuje Keilhaustopp (2369m), nejprve po kamení, ale už od prvního kopečku po sněhu. Z vrcholu Galdhøpiggenu, kde jsme asi ve čtvrt na čtyři, je opravdu nádherný výhled na hory okolo. Všude kam oko dohlédne, jen zasněžené vrcholky, a to jsme jen ve výšce 2469m. Zdá se to skoro neskutečné. Vidíme i zamrzlé jezírko vprostřed ledovce. Zde si vypiju svůj první Budvar, jeden mi ještě zbyde na polární kruh. Nechávám se s ním i vyfotit. Aranžujeme si hned několik vrcholových fotek, na sever s Glittertindem. Je tu železné kolo s vyznačenými směry k různým horám a trubičkou na směrování, které využíváme místo stativu. Po focení si sedáme trochu níž a ještě se vyhříváme, než se vydáme na cestu zpět. Na vrcholu je také chata, která je i otevřená a uvnitř prodávají čaj, ale moc ji nezkoumám. Opět je však uvnitř cedule se dvěma obrázky. Na jednom z nich je člověk v hluboké trhlině. Je uvázaný na laně a vesele se zubí, protože s vybavením mu nehrozí žádné nebezpečí. I na druhém obrázku je turista v trhlině, tento se ovšem nezubí ani trochu, neboť, nejsa uvázán na laně, padá po hlavě dolů. Tento obrázek je dokreslen lebkou umístěnou nahoře. A opět je tu i české varování, že bez vybavení je ledovec smrtelně nebezpečný. Krom toho je tu i cedule zapovídající vstup do chaty na kolečkových bruslích, ale to snad jen tak na okraj.

Přese všechna upozornění soudí naši ledovcoví odborníci, totiž ¿Neurčitá? Kulička a David, že odtud vypadá ledovec, přes nějž se sem chodí od Juvvasshytty, dosti bezpečně. Chodí tam bandy lidí a trhliny není vidět. Proto se rozhodují, že můžeme i bez lana jít zpět přes něj. Klesáme tedy pomalu po užším hřebínku, cestou míjíme značku s padajícím človíčkem a nápisem STUP CLIFF, což mělo asi znamenat, že člověk se nemá přibližovat k okraji, protože je tam útes. Jdeme dál dolů, kde se už těsně nad začátkem sněhu navazuje trojice turistů. ¿Neurčitá? Kulička s Davidem se hned začnou vyjadřovat kriticky o způsobu, jakým tak činí. Nemají totiž na laně uzlíky, cepín třímá první z nich a vůbec se oba shodnou na tom, že lano je v případě těchto turistů spíše psychickou vzpruhou.

Po ledovci jde několik pěšin, jdeme po té nejvyšlapanější, která je současně nejkratší. Vlevo od ní jde ještě pěšina o něco delší, při pohledu na několik trhlinek, jež míjíme po pravici, chápu již, proč si lidé voldí delší trasu. David si trhliny pozorně prohlíží, vypadá to, jako by je fotil, ale asi ne, protože fotky z toho žádné neměl. To by bylo něco pro Pedra. Už si představuji, jak bude tuto situaci komentovat při promítání Davidových diáků na turisťáku. Naštěstí nedojde k ničemu zvláštnímu a bezpečně se dostaneme na druhou stranu, kde opět vidíme několik varovných cedulí. No, ale u žaludku mi cestou nebylo úplně příjemně.

Po troše opalování se asi ve čtvrt na šest vydáváme na cestu ke stanům, kde jsme asi v šest. Cestou vidíme, že sjezdovku zrovna rolbují. Hned dáváme sušit věci, pár si jich i přemáchneme. Zuzu si zrovna dělá těstoviny s glutamanem. ¿Neurčitá? Kulička natahuje mezi stany šňůru na prádlo. Barevně pěkně ladí se šňůrou od mého stanu. Pak připravujeme čočku se zelím a trochou slaniny a cibulky, zbavím se díky tomu dalšího kila z batohu. U toho si zapisujeme do deníčků. Frso si pak zalézá do spacáku a Zuzu je tam koneckonců skoro pořád, a tak zůstáváme jen s Davidem, Mirkou a ¿Neurčitým? Kuličkou a děláme si ještě masalu.

¿Neurčitá? Kulička má s sebou knížku o lavinách a vánicích od dlouholetého člena horské služby. Vzal si ji na měsíc na čtení, ale přečetl ji už po cestě. Teď si ji půjčila Mirka, prý totiž nemá v noci co dělat, protože spí tvrdě, ale krátce. Také si knížku později půjčím, je docela zajímavá, obzvlášť vhodná do místního chladného klimatu.

Neděle 25. července

V šest ráno jdu na záchod a zjišťuji, že to, co dosud občas bilo o stan, nebyly dešťové kapky, ale sněhové krupky. Kolem nás je bílý poprašek, který obzvlášť na stanech vypadá efektně. Vstáváme asi v osm, to už poprašek trochu odtál. Kolem nás je zezačátku jasno, později se přiženou oblaka, ale není to zatím nijak tragické. Přesto snídáme s ¿Neurčitým? Kuličkou a Frsem v jídelním stanu, protože venku je docela zima. Dnes jsem asi jediný, komu bylo celou noc ve spacáku teplo.

Pomalu začínáme skládat věci. Když ¿Neurčitá? Kulička vytahuje kolíky od stanu, ptá se ho David, jaký je plán, proč balí stan a co se vlastně bude dít. Na to řeknu, že jdeme přece do Spiterstulenu. On na to, že vlastně jo, a otáže se kdy. Trochu udiveně mu odvětím, že hned jak se sbalíme. Balení nám trvá až do jedenácti. David, Mirka a Frso jdou ještě do chaty s odpadky, David si při tom fotí tu ceduli s varovnými nápisy. Zuzu a ¿Neurčitá? Kulička jdou zatím pomalu napřed a já si pískám na píšťalku. Pak konečně vyrážíme na cestu. Musím říci, že batoh je trochu lehčí a mohu se těšit, že se to bude stále zlepšovat. Jdeme podle mužiků jako včera ráno, ale teď se z cesty neodpojujeme, ale míříme dolů.

Mezitím se pořadí trochu změní a vepředu jdou Frso se Zuzu. Doháníme je cestou k potoku, vytékajícího z ledovce, přes který jsme včera přecházeli. Mirka tady říká, že ji bolí koleno a že si není jista, bude-li dnes schopna vylézt na druhou stranu údolí, jak jsme měli v plánu. Původně jsme si totiž mysleli, že bychom mohli dojít na druhou stranu pod Glittertind. Případně prý zůstane s Davidem dole a dojdou nás zítra. Potok je dosti široký a prudký. Zdá se, že suchou nohou se nám s batohy přejít nepodaří. David s Mirkou jdou kus proti proudu, ale není to tam o nic lepší. Postupně tedy potok brodíme. První jde ¿Neurčitá? Kulička, trochu níž nachází David docela dobré místo, zde brodím i já. David ještě přenáší Mirce batoh.

Jen Zuzu se do vody opravdu nechce. Jdou s Frsem vysoko proti proudu, ale nenajdou žádné lepší místo a pokorně se vrací zpět za námi. V té chvíli už jsme my ostatní bezpečně na druhé straně, samozřejmě obutí. Zuzu a Frso si zouvají boty i ponožky. Zuzu si pak sedá na kámen a kouká na Frsa, který se ptá Davida, kudy by měli jít. Jejich rozhovor na toto téma se samozřejmě odehrává na čistě mimické úrovni, neboť přes hukot vody je těžko dokřičet na druhou stranu. Mezitím si pohodlně sedám tak, abych měl dobrý výhled na místo brodu. David se zachová podobně. Frso přechází úspěšně, pomáhaje si při tom hůlkami. Při první cestě přenáší batoh Zuzu. Ta mezitím stále sedí na kameni a její výraz výmluvně naznačuje, že ona do vody v žádném případě nevkročí. Přesto při zpáteční cestě bere Frso Zuzu hůlky od Mirky. Následuje chvilka napjatého očekávání, v níž se Zuzu o něčem dohaduje s Frsem. Vypadá to, že jí Frso řekl, ať mu vleze na záda, protože Zuzu tak činí. Takto pak za bouřlivého potlesku publika přechází Frso opět za námi. Je za to pak odměněn našimi obdivnými potřesy rukou. Jako dovětek celé situace se Frso ještě vrací pro svůj batoh, než vyrazíme na cestu.

Ještě přehopkáme pár potůčků a dokonce jdeme i trochu do kopce. Mirka s Davidem stále uhání daleko před námi. Míjím je potom, jak se zastavili na svačinu. Prohodím, že Mirka nevypadá moc na to, že by ji bolelo koleno, když tak stále běží před námi. V reakci na tuto poznámku se na mě David podíval tak, že kdyby uměl pohledem zabíjet, nebyl bych již asi mezi živými. No, uznávám, že moje poznámka i tón mého hlasu byly poněkud nevhodné.

Na svačinu se nezastavuji, ale jdu rovnou dolů, abych to měl už za sebou. Teď teprve začíná ten pravý sešup dolů, klesáme takových dvě stě metrů, a to dosti prudkým svahem. ¿Neurčitá? Kulička mě cestou dohání i předhání, protože mě jdou sestupy docela pomalu. Tak pomalu, že ve spodní části, kdy mi to přijde nejprudší, se mne nějaký Nor ptá jestli jsem O.K. a poklepává na stehno, jakože myslí nohy. Trochu mě tím urazil. Dole jdu za ¿Neurčitým? Kuličkou k řece a lehám si vedle něj na trávu. Musím se trochu přiobléci. Zanedlouho přichází Mirka s Davidem a po nich i Frso se Zuzu. Jdeme teď hledat závětří na oběd. Nejlépe asi u chaty na druhém břehu říčky Visy. Na mostku mají na obou stranách dvířka se samozavíráním přes závaží. Nevím ale proč, snad kvůli dobytku. Na druhé straně řeky je také cedule upozorňující, že voda v řece není vhodná k pití. Mě tedy taky přijde dost špinavá, ale David s ¿Neurčitým? Kuličkou o ní prohlásí, že je to krásná voda z ledovce, že v ní jen přirozeně plave jemný prach.

Málem bych zapomněl říci, že několik z ostatních živilo v sobě naději, že tu koupí chleba. Samozřejmě se ukazuje, že jakékoli naděje v tomto směru nemohou být naplněny z toho prostého důvodu, že tu není žádný obchod. Je tu jen chata čili hotel skládající se z několika domků. Procházíme jimi až k dětskému hřišti, kde taky fouká. Sedáme si kousek níž, kde je to trochu lepší. Vyndávám si chleba a salám, protože mám už dost velký hlad. V závětří vyvolává ¿Neurčitá? Kulička debatu o tom, jaký bude vlastně další plán. Mirka říká, že ji koleno opravdu dost bolí a nejspíš tu bude muset počkat až do pozítří. Nakonec tu tedy zůstaneme všichni, je půl čtvrté a kdybychom šli nahoru, byli bychom u vybraného plesa v osm. Tohle údolí je navíc opravdu pěkné.

Rozhodujeme se tedy zůstat zde do zítřka a, uklidivše si jídlo, jdeme hledat místo pro stany. Chvilku se dohadujeme, kde by to bylo nejlepší, nakonec se vracíme zpět přes řeku, kde něco najdeme. Cestou se na nás spouští drobný déšť se sněhem. Takových drobných překážek jsme už dnes absolvovali několik, proto by to nemuselo být ani hodno povšimnutí. V tomto případě si však David vezme do hlavy, že ji musí přečkat s Mirkou v chatě. Protože nemáme sílu se dohadovat, jdeme s ¿Neurčitým? Kuličkou stavět stan, ať si ostatní přijdou, kdy chtějí. Na druhém břehu nacházíme místo u ohniště, trochu ve svahu nedaleko dalších norských stanů a potoka. Cestou si notujeme, že chaty by měli zrušit, protože kdyby tu nic takového nebylo, nikomu by to ani nechybělo. Obecně proti chatám tolik nemám, ale když si tam stejně za ty peníze nic nedám, proč bych tam chodil?

Po svačině, chlebu s vysočinou, se jdu vykoupat a umýt si hlavu. Připadám si už fakt divně, protože krom Frsa, který se alespoň opláchl včera večer v plese, se tu snad ani nikdo celý nemyje. Nemluvě o holkách, které trochu nezvykle nemají tendence mýt si hlavu. Asi to bude tím podnebím. Nacházím si na obojí takovou vanu pod velkým kamenem v přítoku řeku, takže docela čistém. Vrátiv a učesav se, patřím na ostatní, jak k nám míří od chaty. Už hodnou chvíli pravda neprší a často svítí i sluníčko, ale teprve teď asi nastal ten správný okamžik. Mirka nám hned začerstva sděluje, že v chatě mají krb, pohodlná křesla, krásný archaický nábytek, bazén a hlavně bohatou knižnici, což je v Mirčiných očích ten největší klad. Z těch všech příčin se tam velice dobře sedělo. Po postavení stanů dělají Frso s ¿Neurčitým? Kuličkou těstoviny se sýrovou omáčkou. Zuzu si zalezla do stanu do spacáku a myslím, že ji už do zítřka neuvidíme.

Před jídlem přichází déšť, tak zalézám do stanu, aby mi nenamokl deníček, který právě píši. Venku se dělá duha, na kterou se samozřejmě musím podívat, až při tom málem shodím vařič ¿Neurčitého? Kuličky stojící před vchodem. Jídlo je pak rozděleno do tří ešusů a jíme po stanech, třebaže už zase tolik neprší. Jídelní stan jsme si na tu jednu noc nestavěli.

Po dešti se jdu projít kousek nahoru údolím. Je to tu fakt pěkné, zasněžené vrcholky, krásně nasvícené odpoledním slunkem. Kolem se pase několik oveček, z jejichž vlny budou zajisté jednou upleteny svetry s norskými vzory. Cestou zpět potkávám ¿Neurčitého? Kuličku, jak se také jde projít, ale třeba dojde dál, protože jeho prestige jsou o trochu lepší boty než sandály, které do místních trochu příliš vodnatých poměrů nejsou docela vhodné. U stanů mi David říká, že u chaty mají krásnou předpověď počasí rozepsanou hodinu po hodině. Vaří zatím čaj. Sedám si na kámen, abych hned zatepla zapsal kus deníčku, a zrovna přichází dva Norové. Sdělují nám, že jsme v kempu a že bychom měli každý zaplatit 50Kr. Opodál totiž můžeme použít elektřinu a toalety. David jim tedy řekl, že se přesuneme, protože jsme *very poor*. Jdeme tedy vzbudit Frsa a Zuzu a říci jim tuto sladkou novinu. Hmm, jdu také balit.

Po sbalení se dohadujeme, jak dál. Většina z nás chce na druhý břeh směrem k pěšině nahoru, jen David s Mirkou vehementně prosazují tento břeh. Chtějí jen projít za kemp a hned navrhují, že se rozdělíme už teď, prý to není žádný problém. Na druhou stranu David v žádném případě nepůjde. Prý z estetických důvodů, a také proto, že by to bylo moc daleko od chaty. Zítra chtějí trávit s Mirkou den poblíž, aby si Mirčino koleno odpočalo, a tak chtějí mít blízko k bohaté knižnici. Také je uvnitř stálá teplota, a tak chce být Mirka většinu času v chatě. Možná si i za 15Kr koupí čaj.

Zřejmě s nimi nic nehne, a tak nám nezbývá, než se rozdělit. David mi vrací mapu, jíž si půjčil na prohlížení a domlouváme se, že oni za námi nahoru přijdou pozítří. U nějakého mužika poblíž ples jim necháme na signální šňůře zprávu, kde jsme. Jdeme pak přes mostek a u kohoutku u toalet si nabíráme vodu. Zuzu se jde osprchovat, my jdeme s ¿Neurčitým? Kuličkou zatím napřed. Musíme jít dost dlouho, a kemp pořád nekončí. Pěkně daleko se ptáme Němky, která tu kempuje, jestli je to tu ještě stále placené, prý ano, ale výběrčí tu už byl. Hádám, že o naší národnosti neměla příliš velkých pochyb. Jdeme tedy kus dál, ale i tam vidíme na sloupku cedulku. Kdybychom pokračovali, tak bychom však zašli už za začátek výstupové trasy, jdeme tedy kousek nahoru, kde je taková plošinka.

Je tu docela krásné místo, kolem nějž bublá potůček. Na každém břehu je docela pěkné místo pro stan. Davidovy estetické výhrady by tu zajisté neobstály, je odtud krásný rozhled do údolí a vůbec je to tu pěkné. Ačkoli nutno přiznat, že z dálky se to tak pranic netvářilo, navíc to nevypadalo, že by tu měla být voda. Zuzu a Frso dojdou za chvíli po nás. Při cestě nahoru jsme viděli z dálky soby, ale nebyli jsme si tehdy zcela jisti, jsou-li to oni. Postavivše stany, vaříme si ještě fazolovou polévku a čaj. Po polévce si ještě dáme sušenky a chvilku si ještě povídáme. Dohadujeme se mimo jiné o Katce a Peťovi, kteří chtějí z Göteborgu stopovat, což je podle Alfa, jak řečeno, největší kapacity na skandinávské poměry, ve Švédsku zakázané a navíc tam stopaře nikdo nebere. Domorodci prý ani netuší, co tam ten člověk u silnice dělá. Dáme jim to raději vědět, ať se rozhodnou podle svého. Taky ať nám vezmou pokud možno bombu s plynem, protože plynu jsme spotřebovali nečekaně hodně. Navzdory tomu, že David v Praze navrhoval, že budeme vařit na benzínu, abychom si k plynovým vařičům vzali jen malé bombičky, kdybychom se ocitli sami. A ať vezmou jídlo, které je tu drahé, tedy ne těstoviny, vločky a podobně. Málem bych zapomněl zmínit, že jak šel ¿Neurčitá? Kulička na procházku, sesbíral cestou trochu dřeva na oheň. Ke změněným podmínkám se postavil tak, že dřevo odnesl až sem a zde je teprve odhodil.

Potom si velice pohodlně vyčistíme u potůčku zuby a jdeme spát.

Pondělí 26. července

Ráno vstávám asi v půl osmé a venku vidím dole pasoucí se soby, teď už o tom nemůže být pochyb. Jdu si je samozřejmě hned vyfotit a přesvědčit se, že i zblízka jsou, čím se zdají. Mají na krcích zvonečky, zřejmě je tu chovají. ¿Neurčitá? Kulička k tomu podotkne: „Norská kráva.“ K snídani máme ovesnou kaši. Asi ve tři čtvrtě na deset se vydáváme do stoupání, krásné výhledy do údolí se již stávají samozřejmostí. Ráno bylo skoro jasno, ale rychle se k nám blíží mraky, až se blankyt oblohy mění v ocelovou šeď s několika modravými beránky. Za největším stoupáním, pod vrchem Skautkampen (1443m) jsme asi v jedenáct.

Potom pokračujeme dál údolím. Pohlédneme-li jím za záda, vidíme přes to velké údolí – Visdalen – říčku tekoucí z ledovce, již jsme včera tak dramaticky brodili. Krom toho pochopitelně i krásné panorama Galdhøpiggenu se všemi ledovci, včetně toho nad Juvvasshyttou. Tento pohled zanedlouho ustupuje, ale na druhé straně se otvírá obraz Glittertindu. Jdeme dál údolím, několikrát se vzájemně předcházíme se dvěma dámami, jedna z nich se mě ptá, jestli jdeme ke Glitterheimu. Když se jí dostane záporné odpovědi, usoudí správně, že budeme stanovat. Ptá se taky odkud jsme a po *Czech republic* chápavě přitaká: „Áá, čékia.“

Pak už jsme u ples, k nimž jsme mířili, planina s nimi se podle mapy jmenuje Skautflya. Zastavujeme u většího z nich, které je současně i výš. Jmenuje se Leirtjørna a jeho hladina se vlní ve výšce 1530m. Nacházíme si krásné místo u potoka, je tu krásná loučka, která je tu v jinak kamenité tundře věru zvláštností. Snad jen kdyby začalo hodně pršet, asi by nám nepřišla tak pohodlná, protože by nám na ní začaly stany plavat. Jinak nutno přiznat, že panorama kolem jezera je opět nádherné, nad jeho protějším břehem se zvedá hora, která má na mapě jen kótu – 1854m. Zuzu přijde až chvíli po nás, protože dnes často odpočívala, také se s batohem neustále předkláněla, poněvadž ji bolí záda. Po postavení stanů dělá ¿Neurčitá? Kulička čočkovou polévku a smažené nudle, ty jsou opravdu dobré. Zuzu si s námi nedá ani jeden z chodů a raději leží ve stanu zachumlaná do spacáku.

Teď se opalujeme venku, což se dělá tak, že se člověk nabalí několika vrstvami oblečení, zabalí se navíc do spacáku a píše si deníček, či prostě spí. Teplota vzduchu tu opravdu není nijak vysoká. Snad najdu sílu napsat konečně několik pohledů, abych je potom mohl v Glitterheimu hodit. 18:00, hmm tak pohledy jsem sice nenapsal, ale zato se dobře prospal. ¿Neurčitá? Kulička se zrovna probral a jde se projít. Frso se naopak z procházky vrací. ¿Neurčitého? Kuličku pak vidíme stoupat na nedaleký kopec přes sněhová pole. Mezitím jsem napsal tři pohledy. Vypadá to, že se k nám blíží bouře, protože se nad nás přihnaly černé mraky. Zuzu si přece dělá instantní těstoviny, jejichž zbytek potom s Frsem dojíme. ¿Neurčitá? Kulička se rychle vrací, ale hned jak je u nás, mraky se odcházejí vybouřit jinam.

Přesto ještě ležíme ve stanech připraveni na bouřku. Začínají se mi pochopitelně klížit oči, čemuž se bráním pohledem na budík. Je teprve osm, a tak se rozhodnu, že bychom měli vést společenský život. Jdu proto zjistit, jak jsou na tom Frso se Zuzu. Nespí. Protože je jasné, že Zuzu bude ochotna vést společenský život jedině ve stanu, v němž zrovna leží, dovolím si pozvat sebe a ¿Neurčitého? Kuličku do svého stanu. Beru s sebou sušenky a slivovici, o níž tu však nikdo nemá zájem, ačkoli se prve zdálo, že Zuzu by nepohrdla. Ještě jsem vzal mariášky, s nimiž jsme hráli prší, jež na Slovensku nazývají faraon. Potom zvýšíme úroveň na pamatovací prší, které prohrál ¿Neurčitá? Kulička. Něco před desátou končíme a jdeme si dělat bramborovou kaši s cibulkou a slaninou. Místo másla přidáváme olej. Zuzu nejprve říká, že si dá taky, ale pak když je to hotové, prohlásí, že už spí a že ani nechce. Ostatní mají trochu obavu ze zimy v noci, protože se vyjasnilo, ale už se sem zase ženou mraky, tak to asi nebude tak horké.

Úterý 27. července

Tak první týden máme úspěšně za sebou. V šest je krásně jasno, jen fotogenická oblaka se válejí u horských vrcholků okolo. Před devátou vstáváme, ¿Neurčitá? Kulička kreslí plánek, kde jsme, a jde jej se signální šňůrou umístit na mužika na cestu. To už je zataženo, ale jinak docela dobře a bezvětří. Frsovi prý byla v noci zima, ale ráno se umyl, což ho určitě zahřálo.

K snídani si dáváme krupicovou kaši a potom se balíme a pomalu vyrážíme na Glittertind. Cestou se mraky opět protrhávají a ani tolik nefouká. Počasí se nám tedy docela vydařilo. Míříme na severovýchod do sedla mezi Glitter-Rundhø (2089m) a Steinbukampen (1997m). Stoupáme kamením mimo cestu. Jednak tudy žádná nevede a jednak se místní značené cesty liší od necesty jen tím, že směry cest jsou naznačeny mužiky, na nichž jsou červená písmena T, R, nebo prostě červené puntíky. Terén cesty se totiž v tom kamení jen občas přiblíží tomu, co nazýváme pěšinou, a to jen velmi vzdáleně. Cestou se nám otvírají nádherné rozhledy směrem k jihozápadu. Vidíme tedy ledovce a vrcholky, jichž je tolik, že nemá smysl, abych je vypočítával. Svítí slunce a začíná být i docela horko, na místní poměry, samozřejmě. Docházejíce do sedla, vidíme opět stádečko sobů. To jsme již jednoho viděli na kamenitém úbočí. Vypadá to, že se rádi hraboší ve sněhových polích, i teď z něj vyplašeni odbíhali a krom toho na nich často nacházíme sobí stopy, bobky, chlupy a také celá uválená místa.

Ze sedla máme také pěkný výhled na vrcholek Glittertindu. Zejména dobře vidíme 12 metrů ledovce, o nějž je vrchol vyšší, o něm jsem už četl dříve v průvodci a krom toho jsme to již viděli na pohledu, jenž jsem si tu koupil. Rozhodnutí o tom, jestli vystoupíme až na vrchol, ponecháváme tedy ještě otevřené. Nezdržujeme se dlouho a začínáme stoupat doleva na Glitter-Rundhø. Cestou nacházíme ve svahu mezi kamením sobí paroh, který vypadá, že už tu strávil několik zim. Počkali jsme u něj s ¿Neurčitým? Kuličkou na Zuzu a Frsa a zeptali se jich, máme-li jej vzít s sebou. Zuzu hned prohlásí, že určitě ano a také mne s ním vyfotí.

Pak už vystoupáme do mělkého sedýlka mezi Glitter-Rundhø a Glittertindem, odkud pokračujeme dále na vrchol. Balvany se rapidně zvětšily a zvýšila se i úchvatnost pohledu k jihu a jihozápadu. Panorama se propojilo s Galdhøpiggenem a ještě vzadu vylézají další a další vrcholky. Zanedlouho také procházíme po prvních sněhových polích a docházíme na značku a kraj ledovce. Jdeme podle mužiků nahoru, ačkoli se nám zdá, že mužici nejdou tak nahoru, jak by měli. To trochu upravuje náš názor, protože dosud jsme si mysleli, že jdeme jen po sněhovém poli, ale teď se zdá, že již jdeme po ledovci a mužici po něm pomalu kloužou dolů.

Zanedlouho jsme již nahoře a otvírá se nám pohled na severní stěnu Glittertindu, která spadá prudce do údolí. Ledovcový lem, který zdobí její vrcholek a na jehož části konečně i stojíme, je odtud opravdu pěkný. Po chvíli váhání jdeme až na vrchol, i když jsem si už říkal, že si to odpustím. Necháváme si však raději rozestupy a ke kraji se také moc nepřibližujeme. Tady je už panorama naprosto dokonalé, mraků není mnoho a nefouká ani vítr. Je vidět dokola a ve všech směrech jsou hory a hory. Zdá se, že jsou vidět i Rondane a Breheimen, kde je největší norský ledovec. Potkáváme tu několik turistů, s jednou rodinkou se vzájemně fotíme. ¿Neurčitá? Kulička rozdává vrcholové mandle. Fotím si zde to panoráma v jižním směru, vychází mi to na čtyři fotky.

Potom už jdeme zpátky, dolů po značce. Z okraje ledu nad skálou visí rampouchy. Říkám o tom Zuzu, ona se nejprve zamyslí a potom chápavě přitaká: „Á, cencúľy.“ A to jsem ještě pro zmatení mohl říct střechýly. Než začneme opravdu sestupovat, postavíme s ¿Neurčitým? Kuličkou malého sněhuláka, sníh je na to po včerejší nadílce naprosto ideální. Místo očí mu dá ¿Neurčitá? Kulička dvě mandličky, zajímalo by mne, jestli je nějaký nenechavý turista sní. Ačkoli v této zemi z toho obavy mít nemusíme. Ještě se se sněhulákem vyfotíme, přičemž mu u hlavy držíme paroh. Sestupujeme nejprve po sněhu, což jde docela dobře, protože sníh je samozřejmě naměklý. ¿Neurčitá? Kulička jede chvilku po zadku. Ačkoli mám v batohu igelitku i kus karimatky na sezení, jsem líný si ji vyndat a kalhoty se mi nechce máčet, a tak jdu raději pěšky. Zuzu asi naše nadšení pro sestup po sněhu nesdílí, protože má velmi krátké kalhoty, boty sotva kotníčkové a krátké ponožky, tedy zcela letní odění. Pod úrovní sněhu chvilku odpočíváme a dáváme si svačinku. Zuzu si převléká ponožky za suché.

Kus níže však ještě jedno sněhové pole následuje, což je něco pro Zuzu a její suché ponožky. Odtud je sestup už docela otravný, skákáme po kamenech, navíc to jde dolů dosti prudce. Ale i tady rostou mezi kamením hezké kytičky. Dole pod tím nejhorším počkáme na Zuzu a Frsa a pak se již zanedlouho odpojujeme z turistické značky, abychom si cestu trochu zkrátili. Chvíli váháme, kde by bylo nejlepší odbočit. Při dalším sestupu začne ¿Neurčitá? Kulička sbírat větvičky na oheň. Přidáváme se k němu a třebaže zpočátku vypadá naše úsilí jako sysifovské, máme již zanedlouho docela slušnou hromádku. Okolo nás je samozřejmě tundra, jen mezi kamením roste cosi kosodřevinovitého, většinou zakrslé vrby a keříky, které se nejspíše podobají bříze. A obojí zde samozřejmě neroste nijak hustě. I dole ve Spiterstulenu byl jen sem tam řídký březový lesík. Cestou dolů jsem si také všiml, že Frso sbírá odpadky pohozené zde méně ukázněnými turisty. Myslím, že je to přístup hodný ocenění.

S batohy plnými dřeva jdeme ke stanům. David ani Mirka nás tu nečekají. Jdu se hned vykoupat, ještě pár takových koupelí a přijde mi místní zima samozřejmostí. K jídlu dělá Frso špagety s instantní omáčkou a fazolovou konzervou. Je to docela dobré, jíme to u Frsa a Zuzu ve stanu, ale jde to těžce, nabírat tak abychom toho kolem znečistili co nejméně. Pod ešusem nakonec máme igelitku. Teď je osm večer a David s Mirkou stále nikde. Už si začínáme trochu dělat starosti. Ani jsme od nich nedostali žádnou zprávu.

¿Neurčitá? Kulička vytvořil z plochých kamenů krásné ohniště, za ně jsem zapíchl sobí paroh, prostě romantika. Mohl bych tak náš základní tábor nazvat osadou U sobího parohu. Oheň trochu kouří a do toho patří jediný čaj, totiž lapsang. ¿Neurčitá? Kulička jej ještě pro zvýraznění aroma zamíchal řeřavou větvičkou. Hned po čaji začínáme smažit bramborové placky z bramborákové směsi, kterou s sebou přivezla Zuzu. První pokus je pravda poněkud rozpačitý. Při obracení se celý potrhá, a tak jej jíme jako kaši smíchanou s olejem. Ještěže má na to ¿Neurčitá? Kulička olej olivový, a tak je to i tak celkem dobře poživatelné. Chvíli se nám zdá, že těsto není dost husté a bude jej třeba zahustit. Za tím účelem vyhledávám v batohu obyčejné bramborové těsto v prášku. Potom ale zaměníme olivový olej za obyčejný, který má k tomu účelu Zuzu s sebou, a hlavně děláme menší placičky, takové jednohubky. To jde pak už docela úspěšně i bez zahušťování. Netrhají se tolik a i na chuť jsou docela dobré.

Dřeva na to kupodivu máme dost, ještě zbyde na ranní čaj. Jen vnitřní čistota mého ešusu výrazně a dlouhodobě utrpí. Zvenku je samozřejmě černý jako bota. Přiznávám však, že kdybych jej domů přivezl zvenku čistý, nepřišla by mi snad akce jako úspěšná. Pár placiček samozřejmě posíláme Zuzu do stanu, neboť pokud se snad čtenář domníval, že jejich vůně vylákala Zuzu do čerstvého večerního povětří, naprosto se mýlil. Dle neutuchajícího zájmu soudíme, že i Zuzu placky chutnaly. Výroba placiček se však jinak ukázala spíše jako společenská hra, neboť jich není mnoho a jejich výroba zabere mnoho času. Na zbytku oleje pak uděláme topinky s česnekem ze zbytku chleba, který jsem přivezl ještě z Prahy. Ty už však Zuzu odmítla. Hned navážeme čajem pu-erh.

Kluci jej mají slisovaný do cihličky, z níž se odkrajuje. Piji pu-erh prvně a přijde mi vcelku dobrý, má takovou zvláštní chuť, která mi nejvíce připomíná vůni jeskynního vzduchu.

Pak se již chystáme k spánku. Jen David s Mirkou se pořád neobjevují a nedostalo se nám od nich ani žádné zprávy. Buď nic neposlali, nebo poslali SMSku Zuzu, která se nám přiznala, že zde má jiné číslo, než jaké oznamovala v Praze, kdy jsme se o takových věcech dohadovali. Je tu samozřejmě i teoretická možnost, že jejich SMSka nedošla pro technické chyby v síti. Nedá nám to a po dohodě pošlu Davidovi SMSku s následovným zněním: „Ahoj Davide, přijdete za námi někdy? Mírně nás znepokojuje, že navzdory dohodě o vás nemáme žádné zprávy.“ ¿Neurčitá? Kulička byl také po příchodu z výletu zkontrolovat mužika, vypadá to, že si zprávu prohlíželi nějací Norové.

Středa 28. července

O půlnoci jsem šel na záchod a bylo nádherně jasno, západ zabarven do ruda od Slunce, které se jen chabě skryté obzorem pomalu sunulo k východu. Ráno před půl osmou zapínám telefon. Od Mirky s Davidem však zatím odpověď nepřišla. Vypadá to, že nepřišla ani návratka, což naznačuje, že si ještě nezapnuli mobil. Na uvaření čaje zapaluje ¿Neurčitá? Kulička oheň. K snídani máme obvyklou ovesnou kaši. Tentokrát přichází na řadu část, kterou si ¿Neurčitá? Kulička počítal až na druhou polovinu pobytu. Frso a ¿Neurčitá? Kulička si perou a myjí se, potom se pomalu balíme na výlet. Od Davida a Mirky stále nepřišly žádné zprávy. Naplánovali jsme si cestu na Spitershø, případně Leirhø, pokud tam půjde vylézt kolem ledovců. Obojí jsou kopce na jih od nás.

Vyrážíme všichni čtyři, a tak necháváme pro jistotu Davidovi a Mirce vzkaz napsaný červenou propiskou s následovným zněním:

Ahoj Davide a Mirko, pokud jste si přečetli tento vzkaz, napiště prosím vzkaz Strašlivému Uragánovi! (SMS +420 736 275 924) Jinak hrozí, že vás půjdeme z výletu hledat do Spiterstulenu!

Pokládáme ho na ohniště, protože jej určitě musí obdivovat, pokud sem přijdou. Pak jdeme kolem jezera. Od rána se zcela rozpustila velmi vysoká oblačnost i mraky, které se válely pod námi nad Spiterstulenem. Je krásně jasno a teplo. Zuzu po chvíli podléhá lenosti a prohlásivši nejprve několikrát, že se jí dnes nikam nechce, vydává se nakonec zpět k táboru. Možná se bude učit, protože považte, ona má s sebou učení! Ráno ho dokonce na chvilku vyndala, dala si je pod hlavu a podřimovala. Ten vzkaz jsem tedy psal zbytečně, když bude Zuzu v táboře. Přesto jej tam Zuzu nechala.

My stoupáme mezi kamením nahoru podle potůčku. Nahoře i po sněhových polích. Na vrcholu Spitershø (2033m) jsme asi v jednu. Vyrazili jsme přitom dvacet minut po jedenácté. Je odtud věru krásný pohled k jihu. Dolů do údolí, kde by mohl stát stan Mirky a Davida, však vidět není. Jak se slunime, přemýšlíme, co s Mirkou a Davidem, pokud se neohlásí. Máme-li je jít hledat, bylo by nejlepší vyrazit odtud. Na druhou stranu hrozí, že se mineme. Naštěstí vtom dostávám návratku a po chvíli i zprávu od Davida, v níž mimo jiné oznamoval, že včera posílal zprávu Zuzu a že už jdou. To, že by poslali zprávu zrovna Zuzu, nás sice napadlo, ale nepovažovali jsme to za pravděpodobné. Je to přitom jediná osoba, jež zde má jiné číslo, než v Praze oznámila. Tak aspoň, že tak.

Ještě chvíli se opalujeme a pak pomalu jdeme dolů. Leirhø si odpustíme, protože by to bylo na dost dlouho a vlastně to ani žádný úžasný výlet není. Sestup je docela v pohodě, protože si vybíráme samá sněhová pole. Nejprve si myslím, že je ¿Neurčitá? Kulička tak znalý, že si ta sněhová pole pamatuje od své včerejší procházky tímto směrem, ale on mě vyvede z omylu, když mi řekne, že šel po sobích stopách. Sobi totiž tak chytří jsou. Jdu přímo k tábořišti, ¿Neurčitá? Kulička ještě čeká na Frsa, který sestupuje trochu pomaleji. Cestou opět vidím soby. Tady nahoře jsou trochu bělejší a rozhodně necinkají zvonečky, přestože včera při sestupu jsme nějaké zvonečky, zřejmě sobí, slyšeli. V dálce jsme viděli i jejich nosiče.

David i Mirka už tu opravdu jsou. Mirka se šla někam projít, tak už má koleno asi v pořádku. Výčitkami jsme je myslím nijak zvlášť nezahrnuli, protože konečně ozvat se zkusili a měli jsme jen smůlu, že na nevhodné číslo. David prý tu SMSku Zuzu poslal z jediného místa, kde včera našel signál. Jdu si vyprat trička, ponožky a umýt si hlavu. Dnes se koupe skoro každý, začíná foukat vítr a dělá se i subjektivní chladno. Mirka se vrací z procházky plná energie a povídavé nálady. David prý byl včera na osmihodinovém výletě, kam si nevzal skoro nic k jídlu. Protože má trochu nemocný žaludek, tak mu to příliš dobře neudělalo a popravdě je z toho docela zničený. Byl se podívat údolím k nejbližšímu kopci směrem na Galdhøpiggen a hlavně k místu, kde se odlamoval ledovec. Šel pak ještě nad něj, protože se chtěl podívat na seraky shora. Má z toho docela pěkné černobílé fotky. Mezi seraky prý vodili průvodci turisty, čemuž se David velmi podivoval. Z toho místa, na které se předevčírem přesunuli, je prý přišel včera opět výberčí vyhodit, prý až v deset, a museli se tak stěhovat ještě jednou. David se jej sice snažil přesvědčit, že nechce využít ani nabízenou sprchu, bazén, kuchyň, toalety či elektřinu, leč bezúspěšně.

K večeři máme hrstkovou polévku, luštěniny na ni byly namočené již od rána v láhvi. Potom máme ještě testoviny s mákem. Kupodivu je to docela dobré, což mne překvapuje, protože těstoviny na sladko mi přišly vždy ve školních jídelnách nechutné. Doma jsme nikdy nic podobného nedělali. Své asi udělal i olivový olej, kterým je mastíme. Po jídle proběhla vášnivá debata o tom, co budeme dělat dál. Odtud asi půjdeme do Otty a ještě na pár dní do Rondane. Co budeme dělat na severu, jsme se ještě úplně nedohodli. Co bude pak, to se neví už vůbec. Mirka i Zuzu tu sice mají průvodce, ale oba stojí za zlámanou grešli. No, nakonec naše dohadování dopadlo tak, že zítra vstaneme v sedm a půjdeme co to dá, abychom stihli dojít po značce k hlavní silnici a stihli autobus v 9:35. Další třecí plochou totiž bylo, kudy ven z Jotunheimenu jít. Chata Glitterheim je jako první mezicíl jistá, nicméně pak se nabízí několik variant. ¿Neurčitá? Kulička navrhoval jít odtud ještě po hřebínku, což se však krom něj líbilo jen mě. Ostatní se na tuto ideu netvářili příliš souhlasně. Frsovi to bylo jedno a ostatní byli proti. Další možností by bylo jít na severovýchod po silnici, ale to se nechce nikomu. Půjdeme proto po značce k jihu k jezeru Russvatnet a odtud přímo údolím Russdalen k východu na silnici. Protože se to ukáže v budoucnu jako důležité, měl bych zde též zmínit, že David navrhoval cestovat po Jotunheimu ještě déle, protože Rondane jej ani Mirku příliš neláká. Chtěl by proto jít kamsi na jih k velkému jezeru Gjende, po němž jezdí parníčky. Tuším, že jej doporučoval Alf, nebo se pletu? Nicméně nakonec byl obeznámen s tím, že tam se nechystáme a že zítra budeme chtít stihnout již zmíněný autobus.

Děláme si ještě pu erh. Zuzu ani Frsovi se již nechce ze stanu. I ostatní jdou spát celkem brzy, už něco po půl deváté. ¿Neurčitá? Kulička si natahuje budík na půl dvanáctou, aby viděl červánky. Frso si ještě vyleze vyčistit zuby a při tom posbírá mobil ¿Neurčitého? Kuličky, odložený na kameni opodál a chytající signál. Krom toho Davidovy doklady v pytlíku, kus Mirčina jídla. Asi ve čtvrt na deset vyleze ještě

Mirka a vezme si propagační noviny k národnímu parku Rondane, jež má s sebou již od Otty ¿Neurčitá? Kulička, vzal si je tam, když čekal na autobus do Lomu. Teď se tu válely na zemi. Mezitím si čtu již zmíněnou knížku o lavinách ¿Neurčitého? Kuličky. Je docela zajímavá, něco před desátou zaleze slunce za kopec, jdu se ještě projít přes údolí k místu, kde ještě zachytím poslední paprsky na svou tvář, pak už jdu také spát. Ráno ¿Neurčitá? Kulička říkal, že červánky sice byly hezké, ale v půl dvanácté už bylo slunce zapadlé.

Čtvrtek 29. července

Ráno mi před sedmou zvoní budík, ještě čekám do sedmi a pak jdu ven vzbudit ostatní. Odcházíme v 9:25, chvíli trvá, než sbalíme ten nepořádek, který jsme tu za dva dny nashromáždili. K snídani máme, co jiného než, ovesnou kaši. Děláme ji ve dvou malých ešusech, protože ten Davidův největší je zrovna špinavý. Naše první cesta vede do sedla mezi Ryggehø (2142m) a Veopallen (1847m), sedlo samo je ve výšce asi 1662m. ¿Neurčitá? Kulička jde ještě cestou sklidit ozdobu z mužika, protože včera ji David a Mirka neviděli, jdouce k nám přímější cestou. Krom toho si nevšimli ani upozornění, které jsme jim dali na ohniště a které tam Zuzu nechala přesto, že byla v táboře.

Cesta není nic moc, samé kamení. Davidovi je stále trochu špatně od toho včerejšího osmihodinového výletu bez jídla. Pod sedlem si proto dává zastávku. Jdu rovnou dál, protože se mi nechce čekat, s tím, že na sebe kdyžtak počkáme u Glitterheimu. Cesta pak vede pěkným lavinovým údolím podle tří ples. Místy jdeme přes sněhová pole. Potom se jde prudce dolů, jak jinak než po kamení. Pod tímto klesáním se údolí připojuje k dalšímu s řekou jménem Veo. Lehám si tu na kámen chtěje počkat na ostatní. Od rána je jasno a celkem i vedro. Za chvilku mě dohání ¿Neurčitá? Kulička. Říkám mu, že je asi zbytečné chodit do Glitterheimu, pokud přebrodíme tu řeku pod námi, můžeme to střihnout přímo údolím. S tím docela souhlasí. Podřimujeme potom na kamení, zatímco Mirka, David, Frso a Zuzu asi někde svačí.

Po delší době dorazí Mirka s Davidem, Frso a Zuzu jsou pomalejší. Vysvětlíme Davidovi a Mirce situaci. David se ještě koukne do mapy, které sedlo je to, do nějž míříme. Potom vyrazí s Mirkou za ¿Neurčitým? Kuličkou, který se pustil přímo k řece s tím, že potom půjde po druhém břehu. Mě to přijde jako hloupost, raději půjdu po cestě, dokud je ve správném směru a teprve potom přebrodím. Frso a Zuzu sotva docházejí k nám, když jsme se takhle rozdělili. Zde došlo samozřejmě k naprosto hloupé chybě, k níž by docházet nemělo. Frsovi ani Zuzu jsme totiž již jaksi opomněli říci, že jsme změnili plán a přes Glitterheim vůbec nepůjdeme. Oni usoudili, že ¿Neurčitá? Kulička, David a Mirka se jdou prostě podívat k řece, zatímco já jdu dále. Vydali se proto ke Glitterheimu, ale za sebou jsem je neviděl, protože šli znatelně pomaleji. Z toho jsem, nesprávně, usoudil, že šli za ostatními dolů, a pustil jsem je z hlavy. Zdálo se mi dokonce, že je tam vidím.

¿Neurčitá? Kulička brodí řeku v místě, kde se široce rozlévá. Z dálky to navíc vypadá bažinatě, ačkoli ve skutečnosti je podklad docela tvrdý. Mirka s Davidem prý brodili trochu výš, kde byla řeka hlubší. I ¿Neurčitá? Kulička musel sundávat boty, ale jen aby mu do nich nenateklo. Jdu ještě chvíli po cestě, než uhnu k řece. Není tu tak široká, o to je hlubší, voda sahá až po kolena. Nechávám si raději na brodění sandály, protože dno je kamenité. Na druhé straně se kousek od řeky opět obuji do pohorek a v té chvíli vidím, jek po cestě přechází Frso a Zuzu směrem ke Glitterheimu. Trochu mě to udivuje, zkouším na ně mávat, ale neúspěšně. Volat nemá přes hukot řeky a na tuto vzdálenost smysl. Říkám si, že se asi Zuzu nechtělo brodit, a tak to jdou obejít kolem chaty po mostcích. Nenapadlo mne ani tehdy, že o ničem neví.

Jdu tedy do sedla, že se prostě uvidí. Stoupám pomalu po travičce a koukám, kde bych viděl alespoň někoho z ostatních, ale nikde nikdo. Napojuji se na cestu od Glitterheimu, a na chvilku si sednu, abych vyměnil film. Musel jsem před tím přejít hluboce zaříznuté koryto potoka, jenž teče ze sedla do kterého míříme. Jedná se o sedlo jihovýchodně od chaty, těsně pod vrchem Hestlægerhø (1758m). Cestou vidím sedět u kamene za potokem ¿Neurčitého? Kuličku. Poté, co si mne všiml, začal traverzovat směrem k sedlu a cestou se po chvíli potkáváme. Prý tu seděl asi tak deset minut. Sedáme si ještě výš nad toto místo na kamení, kam jinam taky, a děláme si oběd. Říkám si, že z tohoto místa nemůžeme minout nikoho, kdo půjde do sedla. David s Mirkou prý vyrazili víc do kopce než ¿Neurčitá? Kulička, Zuzu a Frso snad přijdou po cestě. K jídlu mám chleba s mrkví a hermelínem. Chleba je ještě zbytek moskvy z Prahy. ¿Neurčitá? Kulička vaří zeleninovou polévku, docela se mu povedla. Ostatní mají, zdá se, smůlu.

Zrovna, když ji ¿Neurčitá? Kulička dodělává, objevují se vysoko nad námi Mirka s Davidem. Zdá se, že nás vidí, ale asi se jim nechce klesat, a tak traverzují do sedla. Doufáme s ¿Neurčitým? Kuličkou, že tam snad počkají. Mezitím posíláme po turistech mířících dolů Zuzu a Frsovi vzkaz, aby vyrazili za námi, protože už nám pomalu začalo docházet, že možná netuší, kudy jsme šli. Potom se chvíli válíme, ale Frso ani Zuzu pořád nikde. Jdu se tedy podívat za Mirkou a Davidem a zeptat se jich, jestli s nimi mluvili, než jsme se rozešli, nebo ne. Vyškrábu se i s batohem do sedla, ale ať koukám, jak koukám, Davida ani Mirku nevidím. Vidím jen jednoho Nora. Ptám se jej tedy, jestli neviděl kluka a holku. Prý ano, podle popisu to byli oni a prý šli dolů. To mě trochu vyvedlo z míry. Nenapadlo mne nic inteligentnějšího, než po Norovi vzkázat ¿Neurčitému? Kuličkovi, že tu čekám, budu čekat do pěti, teď je deset minut po čtvrté, a poté se vydám za ním dolů. Myslím si, že ho třeba napadne, aby šel za mnou. Jeden tu počká a druhý půjde dolů hledat Frsa a Zuzu. Nor vypadá trochu pobaveně a když jej dole ¿Neurčitá? Kulička pověří ještě úkolem, aby pokud potká Zuzu a Frsa, jim vyřídil, že jsme nahoře, musí si jistě myslet, že ti Češi jsou pěkní nazdárci. Ne, že by byl daleko od pravdy. Popisoval jsem mu totiž situaci a on ji nazval celkem trefně jako stupidní. Když prý přicházel k ¿Neurčitému? Kuličkovi a viděl jej vstávat poněkud úsporným způsobem, ptal se jej, zda tu odpočívá. ¿Neurčitá? Kulička mu odvětil, že nikoli, že čeká.

Ze skalky pak vyhlížím ¿Neurčitého? Kuličku. Před pátou se opravdu objevuje, jak stoupá ke mě. Ještě před tím jsem tu potkal dva cizince, kteří se ode mne nechají vyfotit. Podle nich leží Mirka a David kdesi dole na kameni, asi na půl hodiny cesty odtud. Jdu potom ¿Neurčitému? Kuličkovi naproti a dohodneme se, že on půjde vyhledat Mirku a Davida, aby snad nesešli ještě níže, sejde za nimi s batohem a potom se vrátí nahoru do sedla. Pokud to stihne, vezme mi batoh dolů, aby nezůstával v sedle příliš dlouho sám. Mezitím půjdu naproti Frsovi a Zuzu. Potkávám je v polovině kopce. Došli prý do Glitterheimu, kam se už Zuzu těšila na koláč. Poté co jej okusili, asi v 15:45 se vydali nahoru. Těsně před odchodem dostali náš první vzkaz. Řekli jsme pravda tomu Norovi, zcela automaticky, že Frso a Zuzu jsou Češi, doufám, že je to nijak neurazilo. Beru Zuzu batoh a nahoře v sedle se potkávám s ¿Neurčitým? Kuličkou, ten její batoh převezme, zatímco já si beru svůj batoh, takto sbíháme dolů za Mirkou a Davidem.

Přiznávám se, že jsem se nezdržel komentáře k situaci. Mirce a Davidovi jsem mimo jiné vyčetl, že nezůstali za dané situace v sedle. Oni se trochu brání, že tam seděli asi hodinu. Pak šli dolů, protože nahoře foukalo a čekali na místě, které bylo dobře k nalezení. Vzájemně si chvilku ujasňujeme názory. Základní problém samozřejmě byl ve způsobu, jakým jsme se zachovali k Zuzu a Frsovi, což je jen důsledek poněkud vážnějšího důvodu, totiž že tu není žádný vůdce. Každý z nás si myslí, že o podobné věci se postará někdo jiný. K tomu David podotkne, že nejsilnější člen výpravy má přece chodit vzadu a kouká přitom na mě. Skoro by mě chytla pýcha, nebýt toho, že je zřejmé, že to nemyslí tak, jak bych snad rád. No nic, doufám, že jsme se poučili a pro příště si dáme bacha, já se o to alespoň budu snažit.

Jdeme teď dolů k jezeru Russvatnet. Zanedlouho dojdeme k místu, kde se značka rozděluje. Jedna cesta vede k jezeru Gjende na jihu, druhá cesta vede na východ k údolí Russdalen a jím pak k silnici, po níž jezdí autobus. Vtipné je, že na tomto rozcestí nalezneme papírek se vzkazem, zdá se tedy, že nejsme jediní nazdárci v těchto horách. Tato zpráva je již staršího data, ta část, která je ještě čitelná, je celá v norštině. Zuzu tu prohlašuje, že je schopna jít asi tak hodinu, ne však déle, protože ji dnes dosti bolí záda. Rozvíjí se proto diskuze o našich dalších plánech. Včera jsme se shodli na tom, že půjdeme k východu na silnici, kde se budeme snažit stihnout autobus, který po ní jede dopoledne do Otty. Kdybychom nyní sešli dolů k jezeru, zbylo by nám však na ráno dvanáct kilometrů, což by nám zabralo přinejmenším tři hodiny. Abychom stihli zmíněný autobus, museli bychom vyrazit před sedmou. David navíc, trochu překvapivě, prohlašuje, že jemu nikdo neřekl, kam jdeme, jak daleko chceme dnes dojít a vůbec žádné plány. Včera jsme tím přitom strávili téměř dvě hodiny. David byl u toho a on s Mirkou přece zablokovali cestu po hřebínku, kterou navrhoval ¿Neurčitá? Kulička. O časech vstávání, dnes v sedm a zítra v šest, jsme jej a Mirku ještě šli spravit do stanu, protože to už byli zalezlí, což mi potvrdili Frso i ¿Neurčitá? Kulička. David chce rozhodně do Gjendesheimu a k jezeru Gjende, protože po něm jezdí parníčky, z Jotunheimenu jsme podle něj dosud nic neviděli, a tak by tu ještě chvilku zůstal. Mirka je podobného názoru, protože Rondane, kam bychom se jinak chystali, je podle jejích informací vlastně jen hromada kamení pokrytého lišejníky, což už vidíme teď. Naproti tomu by ¿Neurčitá? Kulička rád Rondane i s jeho lišejníky viděl, protože kdyby snad jel ještě někdy do Norska, rád by věděl kam se tu vydat. Na takovou obhlídku terénu by mu stačily i dva dny. Gjendesheim jsem podle Davida už jednou odmávl s tím, že je to jen velká voda, což podle mne stále platí a nic mne tam netáhne. Ty parníčky mimochodem stojí 70Kr, což se nám zatím všem zdá příliš, a tak ani nepředpokládáme, že bychom jejich služeb využili. Namísto toho by nás čekala tříhodinová cesta po břehu jezera.

Nicméně, už se tu bavíme dost dlouho na to, abychom mohli dojít k nějakému rozuzlení, neboť vzduch se s postupujícím večerem ochlazuje a už bychom se museli přioblékat. Zítra se však nikomu v pět vstávat nechce, jako první rozhodnutí se tedy krystalizuje to, že v Jotunheimenu zůstaneme ještě den a zítra půjdeme k jezeru Gjende. Ještě se musíme rozhodnout, kterou cestou jít do Gjendesheimu. Zda tou, která odtud vede k jihu a potom tři hodiny podle Gjende, nebo tou, která odtud vede spíše k východu a potom k jihu přes hory do Gjendesheimu. Jejich parametry jsou si velmi blízké. David soudí, že ta cesta k jihu je snad kratší a je tam menší převýšení, a proto ji preferuje, ta délka se mi zdá přinejmenším sporná. Nakonec se tedy rozhodujeme pro tuto variantu, beztak na tom příliš nesejde, alespoň uvidíme z jezera větší kus. Autobus jede do Otty v 9:35 z Gjendesheimu, pak ještě pojede odpoledne autobus do Rondane, a tak bychom mohli mít asi čtyři hodiny na nákupy. A pojede i pozítří.

Zbývá se tedy rozhodnout, kam půjdeme spát. Za současné situace ani nemusíme dolů k jezeru, přestože to David trochu prosazuje. Zuzu však bolí záda a teď už nikam nespěcháme, jdeme proto poblíž k plesům, na mapě je u nich nápis Blåtjørnholet. Zuzu si cestou odře koleno, ale nechce na to pak ani desinfekci, majíc obavu, že by ji to štípalo, odmítá i jódovou mastičku, která přitom vůbec neštípá. K plesům nakonec nedojdeme, zdá se, že by to nestálo za tu námahu, a nacházíme docela pěkné místo u potůčku. Místo pod stanem je sice trochu hrbolaté a ¿Neurčitá? Kulička má jisté námitky, ale taková ergonomicky umístěná díra či drn nemohou přece škodit.

K večeři máme rýži upravenou dvěma způsoby. Mne pozvou Frso a Zuzu do mého stanu na verzi s tuňákem. ¿Neurčitá? Kulička připravuje verzi druhou, k níž se přidají Mirka s Davidem. Dává do toho sojové maso, mrkev, cibuli, vypadá to také dobře. Frso nabízí jako zákusek svůj energeticky vydatný kram, jde o cosi pečeného, kde je krom mouky spousta oleje a rozemletých mandlí. Přesný recept se mi sem snad podaří doplnit. Při vaření rýže se naše debata dotkla deníčků. Mirka začala s tím, že popsala dvě stránky velikosti A5 denně, dnes již zapisuje pouze jednu stránku. Prý si však píše jen faktografii, zatímco já se spíše snažím zchycovat dojmy, řeči a názory. Dnešní zápis je toho jen důkazem. Rozdíl je v cílové skupině. Mirka píše svůj deníček zejména pro ty, kdo by se chtěli v budoucnu vydat do Norska. Můj deníček bude určen spíše těm, kdo tu jsou se mnou, případně jejich známým. ¿Neurčitá? Kulička má k dlouhým deníčkům trochu rozporuplné pocity, v dané zemi po jejich přečtení prý nic nepřekvapí. O Norsku jsem ani žádný deníček nečetl, ¿Neurčitá? Kulička také ne, o Ukrajině však vloni ano.

Mohl bych také zmínit, že Zuzu s sebou táhne ten sobí paroh, prý pro dědečka, který podobné věci sbírá. Zpovzdálí se ozývají zvonečky, napůl čekám, že k nám doléhají od pasoucích se sobů, jde však o ovce. Měli jsme čaj na tři nálevy a teď, v 22:20, už všichni spí. V deset zapadlo Slunce. Zdá se, že zapadá dosti dlouho, a tak se barvy čím dál vylepšují a po celou noc je znát, že Slunce není hluboko pod obzorem.

Na ráno dám budíka na osmou, Mirka totiž prohlásila, že sedmá hodina je příliš časná, jelikož dnes v noci nemohla výjimečně od čtyř do šesti spát a vůbec nemohla usnout. Pak ji už v sedm probudili. Doteď přitom prohlašovala, že spí jako dřevo a samovolně se budí asi v šest. Což mi mimochodem potvrdila už dříve i Divoká Orchidej, která byla s Mirkou chvíli na buňce na koleji.

Pátek 30. července

Ráno jsme vstali v osm. Mirka vylezla sama od sebe, na Frsa a Zuzu jsem musel zaklepat. K snídani máme zbytky mé krupicové kaše, kus kakaové a kus krupicové. Balíme se opět asi do desíti, chvíli po desáté je sbalen i David, ačkoli jsem na něj musel houknout, protože tu jen tak postával a vykládal cosi Mirce. Klesáme dolů, David si cestou odbíhá fotit jezero Russvatnet, na které je odtud docela pěkný pohled. Kus níž překračujeme hučící potok po houpavém můstku pověšeném na lanech. Následuje klesání, které je trochu otravné, navíc mě začala bolet záda, možná je to od toho psaní deníčku, alespoň podle toho, že mne záda bolí pod pravou lopatkou.

Pod kopcem odpočíváme u potůčku vtékajícího se do jezera. Ještě se trochu chytíme s Davidem, poněvadž mě se moc nelíbí tento výběr trasy, obzvlášť ty dlouhé přechody podél jezer, které mě opravdu nebaví. Odhaduji nahlas poněkud přehnaně, že podél Gjende půjdeme skoro pět hodin, protože jen podle mapy bychom měli jít 3,5 hodin. David na to opáčí, chci-li snad jít po čtyřech, krom toho to, co mě přijde nudné, může jiným připadat zábavné, jestli to tedy nevím. Dohodneme se tady, že na sebe počkáme za jezerem v sedle, jímž vede cesta k jezeru Gjende. Nemá cenu na sebe čekat a Mirka zdůrazňuje, že pro movitější je tu stále možnost vyhnout se cestě podél Gjende tím, že je přejedou parníčkem. Zuzu se už nyní tváří na tuto možnost veskrze kladně. ¿Neurčitá? Kulička tu našel sluneční brýle a dal mi je. Bohužel mi nebylo dáno, aby mi zůstaly delší dobu, poněvadž jsem je pak ztratil u jezera Gjende, než jsme nastoupili na parníček.

Asi ve čtvrt na dvanáct se zvedáme a následuje úmorná cesta podél jezera Russvatnet k jihu. Jdu docela pomalu, a tak mám Zuzu a Frsa pořád na dohled za sebou. ¿Neurčitá? Kulička, Mirka i David mizí zatím vepředu. Občas se zastavuji, protože mě bolí záda. Cesta je samozřejmě tvořena kameny, po nichž se různě skáče, občas přes potůček. Cestou máme docela pěkný výhled na vodopád. Začínám si v duchu počítat peníze, jestli by mi nevystačily na cestu lodí. Vypadá to, že ano, tak se asi nebudu trápit cestou po břehu. Kus pod sedlem potkávám ¿Neurčitého? Kuličku, čeká tu na mě už dvacet minut. Ne, že by tolik toužil po mé společnosti, ale nemá zapalovač, kterým by si zapálil vařič, aby si uvařil polévku. Jeho zapalovač si totiž vzal David a dosud nevrátil. Chvíli sedím u něj a dojím už opravdu poslední kousek chleba s taveňákem. Kolem nás projdou Zuzu a Frso, dávám se tedy také na cestu. Ještě se ptám ¿Neurčitého? Kuličky, kolik si myslí, že budeme do konce potřebovat peněz na jídlo, tři sta norských korun by snad mohlo stačit.

Do sedla nás ještě čeká nejprudší úsek, který však není nijak dlouhý. Frsa a Zuzu zase zanedlouho předcházím. Už skoro nahoře docházíme Mirku a Davida, jak svačí a nabízí nám čokoládu. O finančních odhadech nemají nejmenší tuchy. No, vypadá to teď tak, že se Zuzu a Frsem pojedeme za 70Kr loďkou, zatímco ostatní půjdou po břehu. Sejdeme se potom někde u Gjendesheimu. Přesněji na cestě do něj, nebo v něm. Zuzu vyráží napřed a nedlouho po ní i my. V sedle Mirka prohlásila, že je to tu pěkné, že sem mohli s Davidem dojít, ale měli obavy, že by tu mohlo foukat a oni by museli jít kus za sedlo. To by však nešli, neboť se báli, protože jsme si dohodli setkání v sedle. Proto jsme je tedy potkali ještě před sedlem.

Klesání ze sedla dolů je přesně tak protivné, jak jsem čekal. Pěšinka, klesající dosti zprudka, je obložená kameny se sem tam upraveným schodem. Ze začátku Frso utíká, aby měl Zuzu na dohled a ujistil se, že odbočila správně dolů a nikoli doleva na hřeben. Křižovatka nebyla zcela jasná. Dolů na jezero je ale opravdu pěkný pohled. Potok ústící u chaty Memurubu, k níž klesáme, vytváří deltu, na níž máme pohled takřka letecký. Jezero je protáhlého nudlovitého tvaru a je obroubeno vysokými horami, na jejichž vršcích se začasto leskne sníh. Potok k Memurubu přitéká z údolí Memurudalen, na které také shlížíme pěkně shora. Jeho jižní svah je částečně zalesněný, čímž dokresluje malebnost scenerie. Proud potoka, vtékající do jezera, je navíc jinak barevný a nejspíš i chladnější. Zvláštní je, že proudí směrem k západu. Člověk by čekal, že bude kolem ústí vytvářet pravidelný vějíř. Výtok z jezera je navíc na východě. Ale vypadá to velmi dobře.

Dole čekají ¿Neurčitá? Kulička, Frso a Zuzu trochu nad chatou. Mirka klesá pomaleji, protože nechce přepínat koleno. Moc se nezdržuji a jdu dolů k chatě, chtěje se přezout do sandálů. Je totiž, jak jsem opomněl zmínit, dnes velmi pěkné počasí, skoro jasno a svítí sluníčko. Shazuji batoh a přezuv se jdu do chaty poptat se na lístky. Stojím ve frontě do recepce, ale zbytečně, Frso totiž potom zjistí u pultu s jídlem, že lístky se prodávají až při nastupování na loď. I tato chata je, jako všechny zde, velice komfortní. Norové si opravdu pohodlí umějí zařídit. Polstrovaná křesílka, krby, leštěné dřevo. Mají tu na zdech velké fotky s horami, takové si také jednou pověsím do bytu[3].

Mirka a David pak venku spekulují o tom, jestli bychom jim nemohli vzít batohy na loď. Tváříme se, že klidně, jen kdybychom za ně museli platit něco navíc, tak by to museli zaplatit oni. Necháváme je tedy, ať se rozhodnou, a jdeme zatím s Frsem a Zuzu k molu. Tam si sedáme na kamení a čekáme. Po chvíli přichází ¿Neurčitá? Kulička a říká, že jde s batohem po břehu. Zůstává při tom, že se setkáme v Gjendesheimu, nebo na cestě k němu, najdeme-li před jeho příchodem místo na spaní. David a Mirka přicházejí chvíli po jeho odchodu a říkají, že by nám tedy zkusili naložit Davidův batoh. Pak sedí a čekají s námi na loď, aby věděli, jak to dopadne. Asi deset minut před příjezdem si začnou přehazovat věci, neboť si s sebou chtějí vzít Mirčin batoh s potřebnými věcmi.

Když přijela loď, stoupli jsme si do fronty a téměř vzápětí mi přichází od ¿Neurčitého? Kuličky SMSka, že cesta vede z kopce do kopce, abych to vyřídil Mirce. Po této zprávě tedy i Mirka s Davidem přistoupili na

[3] To jsem si tehdy alespoň říkal, ale zatím skutek utek'.

loď. Měla už v tomto smyslu cukání dříve, pro svoje koleno. Navíc je to jen pěšina a nikoli širší pevná cesta, jak jsem trochu čekal. Takhle by to tedy nebylo opravdu nic moc. V lodi nás bohužel posílají do kajuty, kde se sice dobře sedí, ale nejsou tu tak dobré výhledy a už vůbec není možné udělat nějakou fotku. Loď potom sviští docela rychle, do Gjendesheimu jede sotva dvacet minut.

Sedáme si tu k ceduli u kiosku s občerstvením a suvenýry. David a Mirka jdou hledat po břehu jezera místo na spaní. Zuzu se jde projít na druhou stranu v naději, že by mohla najít místo, kde by snad prodávali chleba. Frso hlídá batohy a já jdu hledat schránku. Procházím kolem chaty Gjendesheim, která je kousek od jezera. Myslím si, že tam budou asi vybírat schránku jen zřídka, a tak pokračuji dál, jestli by tam nebyla nějaká ves. Jdu asi půl hodiny po silnici, ale pořád nic. Přestane mě to pak bavit, a jdu tedy zpět. Tam i zpět jdu po silnici, která jde podle řeky Sjøa, vytékající z jezera Gjende. V chatě hodím pohledy do schránky, podle cedulky ji vybíraji Mondag–Lørdag, což je dle Frsa sobota, ve 14:00, tak to ještě zítra vyberou.

U batohů je teď Zuzu, chleba nesehnala, protože v okolí nic není, což jsem si všiml též. Současně přicházejí Mirka a David, že našli místo asi čtvrt hodiny cesty odtud ¿Neurčitému? Kuličkovi naproti. Píši tedy SMSku ¿Neurčitému? Kuličkovi, kde mu sděluji, že Mirka s Davidem jeli s námi a kde nás najde. Ještě vyhodím odpadky, vyfotím si jezero a oželím zmrzlinu za 15Kr. Zuzu prozměnu pokukovala se zalíbením po hot dogu za 28Kr, ale přece jen jí to přijde drahé. Jdeme na tábořiště, které je docela daleko. Cestou se Mirka zastaví, aby si nabrala vodu u potůčku, a tak se musíme zastavit všichni. Ona sice říká Davidovi, ať nás klidně vede dál, ale jemu se zdá lepší počkat. Pak se už rozejdu, poněvadž mne nebaví tu stát. Tábořiště ale vybrali dobře. Mé první kroky vedou do vody se umýt, vyperu si a pak se mohu natáhnout a narovnat záda. Ostatní si zatím postaví stany a také si perou a koupou se, jen Zuzu ne, ačkoli si bere opalovačky.

K jídlu si děláme nejdřív hrachovou polévku s fazolemi, které táhla Zuzu v konzervě až sem. Potom přichází ¿Neurčitá? Kulička, trvalo mu to skutečně tři a půl hodiny, a to se ještě půl hodiny koupal za rohem, využil tak posledního slunečního svitu, než padl stín, jak Slunce zašlo za hory. Z cesty podle jezera byl nadšen, my jsme byli prozměnu spokojeni s cestou na lodičkách, svět je dnešního večera prostě krásný. Hned děláme špagety s kečupem, lovečákem, česnekem a sýrem, to vše se opět vydařilo. Potom ještě stavíme s ¿Neurčitým? Kuličkou stan, nejprve jen vnitřek, ale je moc svítivý, a tak nakonec přidáváme i vnější plachtu. Jak přichází šero, ochlazuje se, až je docela zima, jinak bylo celý den teplo. Zítra má být ještě pěkně, potom má podle předpovědi, již jsme viděli v Memurubu, pršet. Dělá se krásný večer, rozděláváme na kamení u břehu oheň, kolem nás běhají myšky. Vaříme několik čajů a ¿Neurčitá? Kulička nám vypráví o skautech a vůbec vedeme spoustu řečí. Konečně je společensky trochu živo.

Debata je to vášnivá, spát jdeme asi v jedenáct, kdy je tma skoro na baterku, což je věru překvapivé. Hned ji pochopitelně vyndávám a svítím si s ní, abych ji netáhl zbytečně. Také tu padlo docela dost rosy.

Sobota 31. července

Ráno jsme vstali chvilku po sedmé. K snídani bude pudink s piškoty, všichni byli trochu udiveni, že něco takového jako piškoty s sebou mám. K tomu dojídáme zbytek Frsovy první cihličky kramu. Ráno byla nádherně klidná hladina, obláčky se v ní zrcadlily, prostě romantika. Něco před devátou jsme se sbalili a odešli na autobus. Chvilku na něj ještě čekáme na zastávce a opalujeme se trochu v ranním sluníčku, dnešní ráno je opravdu krásně letní.

Autobus nejede do Otty přímo, ve Vågåmo musíme přestupovat. Lístky nám však řidič prodal až do Otty, stály nás jako studenty 74Kr. Ve druhém autobusu na něj pak řidič pohlédl jen letmo, asi jej ani nenapadlo, že bychom měli špatný lístek. Mirku napadlo, že bychom tak mohli koupit jen lístek do bližšího cíle a tak ušetřit, ale byl by to podvod a tím bychom rušili vzájemnou mezilidskou důvěru, která se nejen mně na severu tolik líbila. Jedouce tím prvním autobusem, vidíme přes okénko nádherné lesy. David se vyjadřuje, že by se obešel bez nejvyšších kopců a procházel se jen tak těmi lesy, ale to je při místní nízké čáře lesa trochu problém. Jeho sen se mu tak může vyplnit, až tu budou s Mirkou sami.

Ve Vågåmo navštěvujeme místní informace. Včera večer jsme se totiž mimo jiné bavili i o tom, jak staré jsou asi tyto hory, čili Jotunheimen. Podle vzhledu totiž vypadají velmi staře. Slečna v informacích ze začátku moc nechápe, na co se jí ¿Neurčitá? Kulička ptá, a říká mu, jak starý je národní park Jotunheimen. Pak se přece jen dovíme, že Jotunheimen vznikl kdysi v kaledonském vrásnění a je starý asi čtyři nebo čtyři sta milionů let. Nezachytili jsme totiž přesně, jestli šlo o čtyři nebo čtyři sta. No, to je docela dost.

V Ottě jsme asi v 11:20, hned vedle autobusového nádraží je i nádraží vlakové a v jeho budově stánek s informacemi. Naše první kroky vedou právě tam. Ptáme se nejprve na mapu Rondane, nekupujume si ji, ale jen prohlížíme. Saltfjellet–Svartisen tu bohužel nemají. Kupuji ještě tři pohledy s Rondane, soba se značkou *pozor sobi* a ještě jeden pohled Otty. Pak bychom se rádi prošli po městě a nakoupili nějaké jídlo. Vzniká však otázka, co po tu dobu budou dělat naše batohy, protože bychom neradi, aby nás zbytečně tížily. Slečna v informacích nás odkazuje na skříňky na nádraží, ale ty jsou samozřejmě za peníze. Ostatní prohlásili, že by je tu klidně nechali někde ležet, ale to se mi moc nezamlouvá, má důvěra ve skandinávskou poctivost má přece jen své meze. Nabídnu se proto, že u batohů klidně hodinku nebo hodinku a půl počkám, pokud mne pak přijde někdo vystřídat. Zuzu se hned nabízí, a tak přecházíme do parku vedle nádraží a skládáme se u lavičky poblíž velkého stromu a pískoviště s prolézačkami ve tvaru mašinky s klouzačkou.

¿Neurčitá? Kulička se ještě ptá v informacích, který krám je nejlevnější. Mají tu volně k rozebrání plánky města, zdá se, že je to tu docela malé a všechno je na dosah ruky, i směnárna, kterou pak půjdu zkusit najít. Sedím tu teď tedy na lavičce, je právě poledne. Okolí je čisté a docela pěkné. Chvíli si čtu a pak přicházejí Zuzu s Frsem, oba nesou velké tašky plné jídla. Společné jídlo mají prý už koupené, tady nás stálo dohromady 106Kr.

U batohů tedy zanechávám Frsa a Zuzu a sám jdu hledat směnárnu. Místo mi už před naším rozchodem ukázala slečna v informacích. Na něm je velký obchoďák, ale směnárnu uvnitř najít nemohu. Jdu zpět a ptám se paní prodávající jahody, ty tu prodávají na každém kroku, malá krabička stojí od patnácti do osmnácti norských korun, kde bych našel směnárnu. Podle odpovědi to vypadá, že je vše už zavřené, snad na poště, která by měla být podle popisu cesty u nádraží. Jdu tedy zpět k batohům, kde se ostatních ptám, jestli nemají tu mapu Otty, kterou jsme dostali od slečny v informacích. Nejeví však zrovna ochotu mi ji podat, a tak jdu k nádraží, pošta je naproti. Na poště mají dva pultíky a stroječek na lístečky s čísly. Paní mi říká, že mi peníze nevymění, ani neví, kde by mohla být otevřená směnárna, ať se zeptám na nádraží v informacích. Slečna v informacích mne znovu odkazuje na místo, kde jsem s hledáním začal. Tentokrát mi upřesní roh, v němž by to mělo být. Jdu tedy opět do již zmíněného obchoďáku a na ukázaném rohu při bližším pohledu skutečně zjišťuji, že se zde nachází banka, bohužel však již zavřená. Tak smůla, ještě mám asi 200Kr, to by mi snad do pondělka mělo stačit.

Mé další kroky tedy vedou do krámu, myslím, že šlo o Remu 1000, nebo Rimi, obojí jsou z těch levnějších supermarketů, k nim by se ještě dalo připočítat Kiwi, ve všech se ceny některých věcí trochu liší, ale povšechně to vyjde nastejno. Sortimentem se pak příliš neliší. Jako v každém superhyper to i zde vypadá příšerně a nesnesitelně. Pochopitelně nemohu zpočátku nic najít. Kupuji nakonec chleba za 5Kr, jde o Kneippbrot, který není zase tak dobrý, jsa grahamový. Za těch 5Kr je k dostání snad po celém Norsku ve váze půl kila. K tomu bagetu za 3Kr, docela velkou, jogurt za 10Kr a bramborové placky, 300gr za 9,50Kr. Ceny jsou tu tak dva až čtyřikrát vyšší než u nás. Zelenina ani ovoce ve mě nevzbuzují příliš chutě, protože vypadají příliš sterilně.

U batohů si dávám ten jogurt a bagetu s pomazánkovým máslem, které mám ještě z Prahy, ještě stále je dobře k jídlu. Mirka s Davidem jdou zjistit, kdy přesně jede autobus, jímž bychom chtěli vyjet nahoru do Mysuseteru do Rondane. Pojede ve čtvrt na čtyři a teď budou dvě. Ve zbývajícím čase jdeme s ¿Neurčitým? Kuličkou konverzovat se slečnou v informacích, k čemuž nás nevede ani tak touha po sociálním kontaktu, jako spíše touha po informacích o severu a tamní dopravě. Chvilku čekáme, než na nás přijde řada, zatím si obhlížím suvenýry, mají tu krásného plyšového soba za 45Kr, jestli mi na něj na konci zbydou peníze, musím ho mít. Slečny se pak nejprve ptáme, jestli je možné jít do vlaku bez místenky, podle ní určitě ano, to nejhorší, co se nám může stát, je, že si ji budeme muset případně dokoupit. Snažíme se ještě zjistit autobusy od vlaku blíže k horám. Zatím to vypadá, že bychom přešli Saltfjellet–Svartisen. Slečna vyndává mohutnou bichli, která se ukazuje být jízdním řádem autobusů celého Norska. Podle přehledové mapky si zjištujeme čísla linek a podle jejich řádů zjišťujeme, že z Bodø do Glomfjordu jezdí autobus, který však stojí 225Kr. Z Mo i Rany do Melfjordbotn, což je jakási obec na jih od Svartisenu, také jezdí autobus, ten stojí 93Kr. Potom jsme si však všimli, že tento autobus jezdí jen v pátek. Cesta ze západu na východ je tedy asi obtížně realizovatelná, Katka s Peťom prý určitě přijedou 2. srpna, tedy v pondělí, do Osla. V úterý tedy vyjedeme ve 3:25 na sever. Mohli bychom tedy jít spíš naopak směrem k tomu Melfjordbotnu z jakéhosi Lønsdalu nebo jiného místa na železniční trati. Tady jsem však trochu skeptický s mapou. ¿Neurčitá? Kulička se ještě ptá, jestli tu není nějaký obchod, kde by se mapa dala koupit. Snad ano, slečna nám ukazuje dvě knihkupectví. ¿Neurčitá? Kulička do nich ještě rychle běží, zatímco si jdu sbalit batoh. Ještě předtím nám slečna ofocuje mapku autobusových linek na severu.

Při balení říkám ostatním, jaká je situace. Všichni si jsou jisti, že i v jakékoli díře na severu budou mapu mít, no nevím, podle mne to spíš bude vypadat, že tam chcípl pes. ¿Neurčitá? Kulička se vrací s tím, že jedno knihkupectví bylo dosud otevřené, ale nic v něm neměli, druhé bylo zavřené, musíme to tedy zkusit v pondělí, to vypadalo poněkud nadějněji. Teď jdeme pomalu k autobusu, který tu už stojí. Autobus do Mysuseteru stojí 17Kr. ¿Neurčitá? Kulička to volá na Mirku, když nastupuje, ale *seventeen* slyší coby *seventy*, což se jí zdá trochu moc. Jde ven za Davidem, Zuzu nám to pak sdělila, když za námi nastoupila, protože my jsme si samozřejmě Mirčina přeslechnutí hned nevšimli. Když pak Mirka vleze do autobusu a ptá se, co vlastně chceme v tom Mysuseteru dělat, stačí na ni zavolat *sedmnáct*. Mirka se hned otočí a jde si s Davidem koupit lístek, jinak by asi šli pěšky.

Podle ¿Neurčitého? Kuličky a Zuzu náš autobus řídí týž řidič, který nás vezl z Vågåmo. Autobus stoupá serpentýnami nahoru do hor. Kolem silnice se pasou krávy a míjíme i značku *pozor, sobi*. Tu bych si opravdu přál vidět, ale ani tentokrát s mi to nepoštěstí, když mne na ni ¿Neurčitá? Kulička upozorní, je pozdě. Trochu výš se prozměnu pasou ovce. Nahoře je lesík plný chat, to je Mysuseter. Řidič tu však nezastavuje a my se o vystoupení moc nehlásíme, neboť si nejsme naší polohou zcela jisti. Nakonec nás tedy řidič vysazuje až na konečné, což je o pár kilometrů dál za Mysuseterem. Jsme tedy na hranici národního parku Rondane, nejstaršího v Norsku, na parkovišti Selsverket. Kolem nás není žádný les, přestože jsme ve výšce asi 900 metrů nad mořem, těžko se to odhaduje, protože jsme si mapu Rondane nekoupili. Kolem nás nejsou ani hory, jejich vrcholky jsou dosti daleko a na všechny strany od nás se táhne široká tundrovitá pláň pokrytá lišejníky, plazivou vrbou, trávou, mechem a takovými plazivými keříky, snad břízkami, nebo co to je. Ta pláň mi přijde naprosto úchvatná, ale David je vyloženě nespokojen, to kdybychom šli z Gjende na jih borovými lesy, to by byla krása, ale co je tady, nic. Alespoň že se prý podařilo dojít k tomu Gjende.

Jdeme teď po cestě k jezeru Rondvatnet a chatě Rondvassbu, která stojí u jeho jižního cípu. Protože však naším hlavním cílem pro příští chvíle je najít si místo pro stan, brzy z hlavní cesty odbočujeme vlevo k hluboce zaříznutému údolí říčky k místu, kde ji překračuje můstek. Jsou tu opravdu krásná místa na stany, všechna obsazená. Jdeme chvilku podle říčky, až narazíme na místo, které je opravdu pěkné a stojí tu jen jeden stan. Mirce a Davidovi to sice vadí, ale kdoví, jestli bychom našli něco srovnatelného bez stanu. Poblíž je vodopádek a krásná říčka, která vytéká z jezera Rondvatnet. My s ¿Neurčitým? Kuličkou si postavíme stan poblíž cizího stanu, kde je na to docela pěkná rovinka. Frso a Zuzu si hned vybírají docela dobré místo dole u řeky. Mirka s Davidem tak dlouho hledají, aby byli dost daleko od cizího stanu, že nakonec skončí na kamenité pláži.

Po postavení stanů ještě diskutujeme situaci. Co se týče mapy, napadlo nejprve ¿Neurčitého? Kuličku, že bychom mohli v Mo i Raně na chvilku vystoupit, sehnat tam mapu a potom jet dalším vlakem ještě kus na sever. Všechno bychom v jednom eurodominovém dni zvládli. Bohužel to není možné, neboť další vlaky dost na sever toho dne nejedou. Pak nás napadne, že bychom mohli dojet do Fauske nebo Bodø, koupit mapu a jet vlakem zpět, což už technicky realizovatelné je, ještě se uvidí. K večeři vaříme kuskus se zeleninou, kterou jsme dnes koupili. Taky jsme do společného jídla koupili brusinkovou a malinovou marmeládu, ačkoli jsou to ty nejlevnější, kilo vychází na 20Kr, jsou i tak dobré. Hlavně ta brusinková, která mi přijde úplně skvělá, plavou v ní opravdové brusinky. Zkouším ji s těmi bramborovými plackami a hned se ukazuje, že je to ta nejlepší kombinace. Ostatní si ji dávají s chlebem a trochu slaným máslem.

Bavíme se potom o jídle, supermarketech a trzích. Když přijdou majitelé vedlejšího stanu, jdeme s ¿Neurčitým? Kuličkou a Frsem k našemu stanu a řekneme si s Nory *hej*, čímž naše vzájemná konverzace skončila. Předtím jsme o tom mluvili jako o vyslání delegace. Ještě vaříme dva čaje, k nimž Frso přinesl norské sušenky s vanilkovým krémem. Zuzu už šla samozřejmě dávno do stanu, tentokrát nikoli kvůli chladu, ale kvůli komárům. Spát jdeme asi v půl desáté. Na zítřek jsme se dohodli, že si každý vyrazí tam, kam jej srdce táhne, a večer se sejdeme k večeři. ¿Neurčitá? Kulička chce vstávat velmi časně.

Neděle 1. srpna

¿Neurčitá? Kulička ráno vylezl před šestou a odešel do hor. Já jsem vstal asi v sedm, udělal si snídani, čaj, na nějž jsem konečně spotřeboval něco pytlíků, placky s nutellou a chleba s brusinkovou marmeládou. A asi v osm jsem hotov vyrazit. Zuzu a Frso spí, David s Mirkou před chvílí vstali a snídají. Říkám tedy Davidovi, že odcházím a vrátím se mezi šestou a sedmou, marmelády najdou u stanu. Potom už vyrážím po pěšině směrem k Rondvassbu.

Cesta vede dost dlouho po planině, pasou se tu ovce a často je třeba přeskočit nějaký ten potůček. Protože se mi nechtělo jít v pohorkách, jdu v sandálech a pohorky si jen pro jistotu táhnu na zádech. Cestička vede poblíž říčky, u níž jsme nocovali, proti jejímu proudu. Okolí je velmi malebné, i jezero je velmi krásné, u něj začínají hory, je protáhlé a sevřené mezi vysokými skalami. V chatě Rundvassbu si v recepci kupuji další dva pohledy, známky vhodné ceny tu bohužel zrovna nemají. Ještě obhlédnu mapu a naplánuji si, že nejprve vylezu nad pravý břeh jezera a pohlédnu na ně shora. Potom půjdu při jižním okraji skal směrem k Peer Gynt hyttě a odtud zpět ke stanům. Časově by to mělo vyjít tak akorát.

Ještě před stoupáním odbočuji vlevo, kde je úzká soutěska, na jejímž konci padá na její dno vodopád. Při levém břehu jsou skály, a tak jdu po pravém, každou chvíli tu tak musím něco přebrodit. Soutěska je ale fakt pěkná, i vodopád. V té plání je takových míst víc. Skály se tu lámou po takových kvádrech, skoro jako by se rozpadal starý dům. Vystoupám nad jezero, kde jde dolů ze sedla krásné suché koryto, opět tvořené takovými kamennými kvádry, přecházím jej až k srázu, z nějž vidím dolů stříbřitě se lesknoucí vodní hladinu. Chata dotváří dojem velikosti jezera a vypadá tam opravdu pěkně. Naproti padá do jezera vodopád. Sedím tu asi od 11:30 do 11:40. Ráno bylo celkem jasno, teď už se obloha trochu zatahuje.

Sejdu pak opět trochu dolů a pokračuji volně plání směrem k cestě, která vede k Peer Gynt hyttě. Cesta je to docela dlouhá, musím překročit další hlubší rokli, u další se pak už napojuji na značku. Jak řečeno, je to docela dlouhé a mohlo by se to zdát nudné, na druhou stranu, kdy se vám poštěstí jít po takovéhle tundrovité kamenité pláni. Ta mne opravdu fascinuje. Přejdu takový hřebínek a za dalším potokem se nad obzor vyhoupne kamenná chatička, tiše doufám, že by to mohla být Peer Gynt hytta. Ukazuje se však nikoli, tato chatička se jmenuje Ljosåbue, postavil ji zde ve výšce 1347m skotský lord Charles Heurg Spencer Georg

Garvagh (žil v letech 1826 – 1871), lépe řečeno nechal ji postavit, neboť o skutečnou realizaci jeho plánů se postaral Nor, přezdívaný největší Tor, za 2,8£. V roce 1971 ji pak zrekonstruovali za 160£. Skotský lord si nechal v celém Rondane postavit tři takovéto chaty, které používal jako lovecké. Rondane si totiž velmi oblíbil a trávil tu mnoho času. Tato je prostou chatou, jejíž stěny jsou zrobeny z placatějších kamenů, jsou velmi silné, asi aby dobře chránily před venkovním drsným podnebím. Uvnitř je velmi malá, vejdou se sem jen malá kamínka, lavice, stolek a jedna pryčna. Na té by prý spal lord, zatímco největší Tor by se složil na zem. Ven je možno pohlédnout dvěma malými okénky. Uvnitř však vypadá velmi útulně, je tu pár svíček a venku složené dřevo, také sušenky a jiné jídlo, které tu zanechali ti, kdo dříve využili pohostinství této chaty. Toho totiž může využít každý, pokud se zde chová slušně, na rozdíl od turistických chat, které později uvidíme od severu, zde není ani žádná kasička s cedulkou, která by požadovala zaplacení sto padesáti norských korun za noc. Zde je to opravdu pro všechny bez placení. O těch třech chatkách už jsme věděli dříve, protože jsme si o nich přečetli v tiskovině místního národního parku. ¿Neurčitá? Kulička se na jejich polohu ptal i v informacích v Ottě, ale slečna nevěděla víc, než bylo v již zmíněném letáku. Proto je ¿Neurčitá? Kulička ani nešel cíleně hledat, jsem však zvědav, jestli také na nějakou náhodou nenarazil.

K Peer Gynt hyttě by to mělo být asi půl hodiny cesty dolů. Teď však sedím stále tady a píši deníček, venku začalo trochu krápat, snad to nebude nic vážného. Rondane mi přijde ještě mnohem starší než Jotunheimen, myslím geologicky. V turistickém průvodci píší cosi o předprvohorách. Jsou mnohem oblejší, sušší a nejsou tu ledovce, přestože nejvyšší vrcholy mají přes dva tisíce, ten vůbec nejvyšší myslím 2178m. Okraje hor se lámou, opravdu jakoby se rozpadaly stářím, takhle nějak jsem si vždy představoval skotské hory. Také je tu ta velká planina, zbrázděná hlubokými a úzkými roklemi se stěnami příkře spadajícími od okraje ke dnu. Krom toho jsou tyto hory velmi hojně navštěvované, na jaře tu musí být skutečný ráj pro běžkaře a dá se tu docela dobře chodit bez větší fyzické námahy, což také leckoho naláká.

Zatímco čekám, než přejde déšť je tu společensky živo. Zastavily se tu tři Norky a také se schovaly před deštěm. Ptají se mne, odkud jsem, kde v Norsku jsem byl, jak dlouho jsem tu a také proč nejsou kamarádi se mnou. Prý byly také v Praze a jedna z nich, která má pod rozhalenou bundou jen podprsenku, si na Karlově mostě koupila obrázek. Dvě si pak navléknou nepromokavé oděvy, pláštěnky na batohy a odcházejí. Třetí říká, že nemá pláštěnku a ještě čeká. Prý pochází z Mo i Rany, ve Svartisenu jsou jeskyně, které člověk může navštívit a prý je to velice zajímavé. Potom i ona odchází, když déšť na chvilku poleví. Zajímavé je, že když řeknou nějaký norský název, téměř jim nerozumím, výslovnost je opravdu jiná, než bych čekal. Třeba „o“ se čte spíše jako „u“.

Po chvíli to už vypadá, že déšť přechází. Ukazují se i modré fleky, dotáhnu si tedy pohorky, za něž jsem sandály zaměnil, a vyrážím. Sotva však ujdu několik bídných desetimetrů, opět začíná pršet. To mě fakt štve, protože jsem ještě mohl sedět v suchu. Nezbývá mi tedy, než kvůli nějakému hloupému mraku obléci pláštěnku. Ach jo. K Peer Gynt hyttě nakonec ani nejdu, když jsem na dohled od ní, zkracuji si to přes planinu, zde zarostlou křovím, na cestu, která odtud vede do Mysuseteru. Po ní chvíli jdu, zatím přestává pršet, tak to bylo jen na to, aby se mi namočila pláštěnka. Po překročení velkého potoka uhýbám po ovčích stezkách směrem k našemu táboru, jen podle směru a buzoly. Po pláni jdu docela dlouho, místy přecházím různé mokřady, občas i ovčí pěšinky mizí. Vprostřed pláně náhle narazím na mužika, podle všeho vyznačuje hranici národního parku. Pak už to není daleko, asi v šest brodím říčku, u níž stanujeme, protože jsem líný ji obcházet po mostku. Venku je jen Frso, říkám mu, kde jsem byl. Oni prý byli se Zuzu u jezera. Zuzu je ve stanu, venku je právě teplý čaj a jsou tu už všichni. ¿Neurčitá? Kulička se procházel u jezera kaňony, do jednoho z nichž jsem k vodopádu jen nakoukl. Ty kaňony se mu líbily nejvíc, jinak jej tyto hory moc nenadchly. Frsa také ne, prý jsou moc pusté. Jotunheimen byl podle všech mnohem lepší. ¿Neurčitému? Kuličkovi tu také chybí ledovce. Mě se tu ale přesto docela líbí, už jen ta úžasná planina, představuji si, jak se tu musí jezdit na běžkách. Také je trochu zvláštní, že tu nejsou stromy, protože jak jsem dnes koukal k Mysuseteru, viděl jsem, že tam ve stejné i vyšší nadmořské výšce stromy rostou, i tady občas postávala nějaká odolná břízka. Zdá se mi proto, že je to tu částečně spasené.

Až na Zuzu jsou teď všichni venku, je asi tři čtvrtě na sedm. David a Mirka přišli asi ve čtvrt na pět v dešti. Děláme si smažené nudle, už se těším. Ale zítra už asi nikam nepůjdu, Přecházet tu pláň podruhé už se mi nechce, i když jinak je hezká. Po jídle, které se opět vydařilo, se dohadujeme o tom, jak to dál bude s nakupováním jídla. Skončí to tak, že každá dvojice zajistí pět večeří a asi tři snídaně pro čtyři lidi. Placení navrhuje David tak, aby se rozpočetlo rovným dílem mezi všechny, ale to by bylo zbytečně komplikované, navíc má leckdo ještě něco z domova. Na to David namítá, že to asi znamená, že se od dotyčného spotřebovávalo méně než od ostatních, ale ve skutečnosti to nic takového znamenat nemusí, protože to by se muselo rozpočítat, co sem kdo vezl a i ceny nákupu v Praze. Což by už opravdu bylo přehnaně složité.

Taky říkám, že zítra pojedu do Otty v 10:45 autobusem, další autobus jede až v 16:05, abych se ještě stihl podívat po mapě a po směnárně. Také, kdybych chtěl ještě někam jít, bylo by to nadlouho. David podotkne s ironickým ušklíbnutím, že dva dny na Rondane jsou přece málo. Ale to je přece fakt, protože kdybychom tu měli alespoň tři dny, mohli bychom dojít dál a nezůstat dvě noci na témže místě. Vaříme potom čaj, ale když se začne vařit, David jen vypne vodu a ta vychladne a musíme ji pak na plyňáku dohřát. Mezitím se dá do deště, a tak všichni zalezou do stanů, až na mne a ¿Neurčitého? Kuličku. My pijeme ten čaj ukryti v pláštěnkách. ¿Neurčitá? Kulička jej roznáší po stanech, aby o něj ostatní nepřišli. Nad námi je jen lokální mrak, jinak je hezky, svítí na nás sluníčko, které je již docela nízko, a opírajíc se do dešťových kapek, kreslí nad blízký vodopád duhu, která jej konečně činí správně fotogenickým. Házíme také žabky, protože jsou tu úžasně velké placáky a ty krásně skáčou po hladině říčky.

Když přestane pršet, vylézá Frso a také si hodí pár žabek. Potom vaříme další čaj. Mezitím se udělalo opravdu nádherné, řekl bych barokní, světlo. Slunce je sice skryto za roztrhanými mraky, ale jen tak, aby spoza něj tryskaly světelné pásy do kraje. Ještě chvilku diskutujeme, než jdeme spát. Mimo jiné se bavíme o tom, že ti lidé, co hráli na náměstí na harmoniku, a které jsem považoval jen za hudebníky zpestřující sobotní odpoledne, měli prý na zádech nápis: „Tento člověk potřebuje vaše peníze.“ Myslím, že jsme rovíjeli teorie, že bychom si mohli podobným způsobem také něco přivydělat. Stačilo by odhalit naše vyhublé hrudníky, k tomu by se výborně hodili David a Zuzu, kteří jsou z nás asi nejhubenější.

Pondělí 2. srpna

Ráno jsem vstal asi v půl osmé. David a Mirka už tou dobou snídali a David si právě přišel pro brusinkovou marmeládu, kterou pak s ¿Neurčitým? Kuličkou dojídáme. Ještě je tu ta malinová. K snídani si vařím mátový čaj, který nikdo nechce, jednak na něj mám chuť a jednak se musím zbavit těch sáčků. Balíme si věci. Včera jsem cestou k Rondvassbu našel půllitrovou petflašku a vzal ji s sebou, že ji někde vyhodím, dnes se docela hodí, protože do ní můžeme přelít část oleje, jehož jsme koupili litr. Druhou polovinu jsme přelili do láhve, kde měl ¿Neurčitá? Kulička olivový olej, zbytek jehož přelíváme do skleničky, kde myslím měla Zuzu olej z domova. K tomuto všemu oleji ještě beru nudle a od Mirky zelí. Asi v půl jedenácté už jsme se Zuzu a Frsem na cestě k parkovišti a autobusu. Mirka s Davidem chtějí jet až v 16:05 a ¿Neurčitá? Kulička chce jít pěšky do Otty. Mirka s Davidem se totiž chtějí ještě podívat na vodopád u Mysuseteru, který je prý na všech pohlednicích Rondane.

V Ottě jsme v 11:20, sedáme si opět do parčíku nedaleko nádraží k naší oblíbené lavičce. Frso a Zuzu tu čekají, zatímco jdu do směnárny, kde jsem za 90 euro dostal 729Kr, což mi přijde docela dobré, rozhodně lepší než na poště na nádraží v Oslo. Mé další kroky vedou naproti do nadějnějšího knihkupectví, kde však také mapu nemají. Je to na ně moc na severu. Pak si ještě jdu na nádraží odskočit, za záchod se tu nic neplatí, a vracím se se zmrzlinou za 15Kr. Měli tam sice i levnější za devět, ale ta za patnáct vypadala výrazně lépe a rozhodně byla dobrá. Potom si sedám na lavičku, zatímco Zuzu s Frsem se šli projít po Ottě. Mohl bych ještě zmínit, že ten autobus do Otty z parkoviště na hranici parku stál 28Kr, což je trochu rozdíl proti sedmnácti opačným směrem.

A dnes je krásně jasno, tak akorát, aby se člověk vyhříval na sluníčku. Frso a Zuzu se zanedlouho zase vracejí s čepicí plnou malin, které nasbírali u jakéhosi plotu. Část mi tu nechali a šli do další části Otty. Dopsal jsem mezitím další pohledy a došel si na poštu pro známky. Nechal jsem tu batohy na chvíli o samotě, čehož bych se asi nikde jinde neodvážil, ale tady jim myslím nic nehrozilo. Potom se občas střídáme s Frsem a Zuzu u batohů, děláme si mátový čaj. Zuzu si přepečlivě zašívá kalhoty, střídavě červenou a bílou nití, pak jí ale došla červená, čímž se jí rozhodila barevná kompozice. Před pátou přichází ¿Neurčitá? Kulička, prý jel kousek stopem. Ani nestopoval, ale jak vylezl na silnici, po níž chtěl dojít do Otty, zastavilo mu auto. Řidič mu pak říkal, že mají pořekadlo, že každý den by měl člověk udělat nějaký dobrý skutek. To je od nich hezké. ¿Neurčitá? Kulička si tu shazuje batoh a hned jde hledat přístup na internet, v informacích se dovídá, že jej nalezne v knihovně.

Nedlouho potom přijíždí autobusem Mirka s Davidem a s nimi za námi přicházejí dva Češi, kluk a holka, s nimiž se David s Mirkou potkali nahoře. Nechávají si od nás hlídat batohy a jinak se s námi nebaví. Frso se jich zkusil zeptat, kam se chystají, ale kluk dělal, že neslyší, což se mi na nich tedy moc nelíbilo. David s Mirkou přišli s tím, že viděli nejkrásnější místo z Rondane, vodopád u Mysuseteru. Postupně nakupujeme, začíná krápat, a tak přemisťujeme batohy do čekárny, což je asi v osm večer. Vlak přitom jede až ve 3:25. Projel tu sice jeden, ale to bychom byli v Trondheimu před půlnocí a vyplácali bychom tím zbytečně jeden eurodominový den navíc.

S ¿Neurčitým? Kuličkou nakupujeme jídlo na pět večeří a na snídaně, na osobu to přišlo asi na 40Kr. Pak si jdu ještě koupit něco pro sebe, hlavně bramborové placky a borůvkovou marmeládu, která je v místním provedení opravdu dobrá. Možná je to tím, že je trochu dražší a ve skleničce. Tenhle typ se chlubí tím, že obsahuje čtyřicet procent borůvek. Zuzu s frsem neodolali a koupili si také jednu, obě jsme nakonec dali k sobě do kyblíku, který jsem získal z té brusinkové. K večeři si kupuji ještě rakokrabí salát, ten je také vynikající, nesrovnatelně lepší, než kdybych si něco podobného koupil u nás. Mirka s Davidem běhají po obchodech a shánějí toaletní papír. Mají tu totiž všude jen balení po čtyřech rolích, což je opravdu trochu moc. Nakonec si odmotají trochu v Rimi na záchodě. Také koupili cosi, co se nazývá fiskepudink, podle mě je to rybí tuk, ale zdá se že nikoli, že je to opravdu jakýsi pudink z ryb. Mirka s Davidem se na to ještě šli raději pozeptat k pokladně. To jsem zvědav, jak to bude chutnat. Nikde však už nemají chleba.

Teď sedíme na nádraží, David šel do Rimi pro vodu na čaj, nádraží je totiž teď v půl desáté, už zavřené. David se vrací s vodou, našel ji nakonec kdovíkde a vrací se z opačné strany než odešel. Děláme si tedy čaj, přičemž ležíme na nástupišti ve spacácích, potom tu totiž i chvilku spíme. Jak byl David pryč, navrhoval ¿Neurčitá? Kulička, že bychom si mohli zahrát hru. Její název je podle něj stejný jako jakýsi kulomet z westernů, vychází najevo, že jde o obyčejnou střílečku, kterou už tak dobře znám. K realizaci však nedochází, protože potom už všichni chtějí spát. Taky speciálně pro mě vypráví, že tu někde před ním šly od jezera asi desetileté slečny. Jedna polonahá, začaly se prý před ním nakrucovat a dělat poloviční striptýz.

Tak zítra časně ráno nastoupíme do vlaku, kde se potkáme s Katkou a Peťom, a pojedeme daleko na sever. Myslím, že právě teď je proto vhodná chvíle vyprávění na okamžik přerušit a jeho pokračování přesunout do dalšího dílu.